

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

טל תשבת מפי זרעו

ספר זוהר החסד

דרשה מכ"ק אדמו"ר מוהאלמין שליט"א

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 19

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

בס"ד

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

הקדמה קצרה

קראנו לספר הזה בשם זוהר החסד מפני כמה טעמים, הטעם הפשוט הוא מפני שכל הלומד זוהר עושה חסד לעצמו, חסד למשפחתו, וחסד לבני ישראל די בכל אתר ואתר.

עוד טעם, כי את הדרשה הזה אמרנו בישיבת חוט של חסד, מהרב הגה"צ רבי שלום ארוש שליט"א, שהוא כידוע ממש עמוד החסד דדורנו, שעוזר להרבה יהודים להתקרב, ועוזר להרבה בשלום בית, ובחנוף הילדים, והמפרסמות אינן צריכות ראיה, וגם עכשו שהוא מזכה להרבה בני ישראל בתורת הזוהר שאין לה חסד גדול מזה, יהי רצון שה' ימלא כל משאלות לבו שרוצה עוד לעשות ברוחניות ובגשמיות.

וכאן אנחנו גם רוצים להכיר טובה, להגה"צ רבי אליעזר ברלנד שליט"א, ה' ירפאהו רפואה שלמה במהרה, שעומד לימיננו בכל זמן ובכל עת, ובפרט בהפצת הזוהר הקדוש, ימלא ה' שנותיו בנעימים.

צריך ללכת לצדיקים ללמוד מהם

בכו רבי חייא ורבי יוסי ואמרו, רבי שמעון בר יוחאי, שהוא פתח השערים של סודות החכמה, והוא פעל תקון במדרגות העליונות, ודאי בדור הזה מי הוא פני האדון ה', זה רבי שמעון בר יוחאי, שעליו נאמר: "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורף אל פני האדון ה'", שמי שהוא גבר בגוברין צריך להתראות לפניו.

(זוהר חלק ב' פרשת בא דף לח ע"א).

אור לַנֶּר שִׁישֵׁי שֶׁל חֲנֻכָּה,

שְׁנַת תשע"ב ביאת = 413 מְשִׁיחַ = 359 - 772 תשע"ב

לְכָל אַחֲיֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל אֶתֶר וְאֶתֶר ה' עֲלֵיהֶם יַחֲיוּ !!!

בְּאֵתֵי כָּאן לְבַקֵּשׁ, שְׁדָרוֹשׁ מִכָּל עַם יִשְׂרָאֵל לְקַנּוֹת וּלְהַפְיֵץ אֶת כָּל הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרָאִים מֵהַמְּחַבֵּר הָרַב הַגָּאוֹן הַמְּחַבֵּר שְׁלוֹם יְהוּדָה גְּרָאֵס שְׁלִיט"א, שְׁכַלְסָם עוֹמְדִים בְּרוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם הַמְּפָרְשִׁים וּמְחַלְקִים אֶת לְמוֹד הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא, הָאֲדָרָא וְהַתִּיקוֹנֵי זֶהר, פֶּתַח אֲלֵיהוּ וּשְׂאָר סְפָרִים קְדוּשִׁים וְנוֹרָאִים מְחַלְקִים לְיָמִים, כְּדִי שִׁיְהִי נַח וְקַל לְכָל יְהוּדֵי וְיְהוּדֵי לְגַמֵּר בְּמִשְׁךְ שָׁנָה עַל כָּל הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא, תְּקוּנֵי זֶהר וְאֲדָרָא, וּשְׂאָר סְפָרִים קְדוּשִׁים וְנוֹרָאִים שֶׁלְחַן עֲרוֹף מְחַבֵּר וְרַמ"א עָדֵי יִגְמְרוּ בְּכָל שָׁנָה וּשְׁנָה כְּמוֹ שְׁקוּבֵעַ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי שְׁבַהֲאֵי חַבּוּרָא [הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ] יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא עַד יִפְלַח חַי [....] כִּי עַל יְדֵי לְמוֹד הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ וְהָאֲדָרָא וְתִיקוּנֵי זֶהר יוֹרִים חֲצִים בְּלֵב הַסֵּט"א כְּמוֹ שְׁכַתוּב בְּפָרִי עֵץ חַיִּים (שְׁעַר קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמִּיטָה - פָּרָק י"א)¹ שְׁמַתוּשְׁלַח חֲרַט עַל חֲרַבּוֹ שֶׁם הוּי"ה וְזֶה הִיָּה מְכַרִּית וּמְכַלָּה בְּכָל תְּנוּפֹת חֲרַבּ וּבְכָל אֲבַחַת חֲרַבּ שְׁנֵי אֲלָפִים רַבּוֹת שְׁדִים וּמְזִיקִים, וְכְמוֹ שְׁכַתּוּב בְּמִדְרַשׁ שׁוֹחֵר טוֹב (ל"ו), שְׁבַזְמוֹן שְׁהִיּוּ צְדִיקִים הִיּוּ חוֹרְטִים עַל הַעֲצִים שֶׁם הַמְּפָרֵשׁ וְהַרְגוּם בְּהֶם הַפְּסוּק בְּסִפְרֵי יְהוֹשֻׁעַ (פָּרָק כ"ג י') "אִישׁ אֶחָד מִכֶּם יִרְדֵּף אֶלְהָ" שְׁכָל חַי הִיָּה חוֹדֵר אֶלְהָ אֲנָשִׁים, וְעַכְשָׁו עַל יְדֵי הַלְמוּד הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ יוֹמֵם וְלַיְלָה מְכַרִּיתִים אֶת כָּל הַמְּזִיקִים וְאֶת כָּל שׁוֹנְאֵי יִשְׂרָאֵל וְלִכּוֹן בְּכָל יְשִׁיבָה וְכוּלָּל לְהַתְחִיל לְלַמֵּד לְכָל הַפְּחוּת שְׁעָה בְּיוֹם אֶת הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ. וְאִם כָּל יִשְׂרָאֵל יִגְמְרוּ אֶת הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ בְּכָל שָׁנָה וּשְׁנָה לֹא יִכְלּוּ כָּל אוֹיְבֵינוּ וְשׁוֹנְאֵינוּ לְהַרְעֵ לָנוּ בְּמֵאוּמָה.

הַכּוֹתֵב בְּדַמְעָה וּבְלֵב מוֹרַתָּת וְחָרַד שְׁכָל עַם יִשְׂרָאֵל יִזְכּוּ לְקִים דְּבָרִים אֲלוֹהֵי, הַמְּתַאֲבֵק בְּעִפְרוֹ רַגְלָכֶם, אֲלֵיעֶזֶר בַּר לֵנָד

1. בְּסִפְרֵי פְרִי עֵץ חַיִּים - (שְׁעַר קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמִּיטָה - פָּרָק י"א), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: בְּסִפְרֵי הַרְזִים כְּתַב, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ - כְּשִׁפְרַשׁ אָדָם מֵאֲשֵׁתוֹ ק"ל שָׁנָה, הוֹלִיד רוּחִין וְשְׁדִין וְלִילִין, וְהֵם מְזִיקִין אֶת הַבְּרִיּוֹת. וּבְמִדְרַשׁ מוֹנֵה בִּינְיָהֵם, כְּמָה וְכְמָה אֲלָפִים רַבּוֹת שְׁדִין רוּחִין וְלִילִין, וְהִיּוּ הוֹרְגִין אֶת הַעוֹלָמוֹת, וְנִתְּן הַקַּב"ה רְשׁוּת לְמַתוֹשְׁלַח הַצְּדִיק, וְכַתֵּב שֶׁם הַמְּפָרֵשׁ עַל חֲרַבּוֹ, וְהָרַג בְּהוֹ ב' אֲלָפִים רַבּוֹת בְּרַגְעֵ א', עַד שְׁבָא אַגְרִימוֹ"ס, בְּכוֹרוֹ שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן, וְנִשְׁטַחַת לְפָנָיו וְהַתְחַנֵּן לוֹ וְקַבֵּל עָלָיו, וְמִסֵּר לוֹ שְׁמוֹת שְׁדִין וְלִילִין וְכָל מַלְכֵיהֶם וְשָׂרֵיהֶם, וְהַשְׂאָר בְּרַחוּ וְנִתְחַבְּאוּ בְּמַחְבּוֹאוֹת שֶׁל אוֹקֵינוֹס, עַד כָּאן. וְצָרִיף עִיּוֹ, אִיךָ אֲפָשֶׁר בְּרַגְעֵ א' לְהַרוֹג ב' אֲלָפִים רַבּוֹת, אֲלָא עַל יְדֵי שְׁנַתוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רְשׁוּת לְהַמְשִׁיךְ ג' ע"ב דִּיּוּדִין, הַנִּקְרָא שֶׁם הַמְּפָרֵשׁ, וְהֵם כְּמִנְיָן וְחֲר"ב, וּבִזְמַת הַכְּנֻגָה הִיָּה לוֹ כּוּחַ לְהַרוֹג לְכָלֵם, לְוִלֵי אִם לֹא בָּא אַגְרִימוֹ"ס כְּנֻזָּר, ע"כ לְהַר"ן זֵלֶה"ה.

בס"ד, חשוב מאד שכל אחד ואחד וכל בית מדרש וישיבה ילמדו כל יום בספר הזוהר הקדוש, ויש הבטחה מרבי נתמן מברסלב שבזכות לימוד הזוהר נצא מהגלות.

שלום ארוש

העתק ממה שחתם על המכתבים הגדולים שנדפסו בספר "מעלות הזוהר"

**ספר
זוהר החסד**

ברוכים הבאים בשם ה'.

ברשות הגאון הגדול הצדיק ראש הישיבה הרב שלום ארוש שליט"א וברשות כל הרבנים הגאונים, ראשי ישיבות שליט"א, ומזכי הרבים שארגנו את הקבוץ הגדול הזה, וכל הקהל הקדוש הזה.

אנחנו מקוים שהקדוש השם הגדול היוצא מן הקבוץ הזה, יביא בעזרת השם במהרה את הקבוץ גליות, בביאת משיח צדקינו בב"א.

אחילה בתפלה ובברכה לכם ולמשיח צדקנו, מזל טוב מזל טוב שהרב שליט"א הנחשון שבדור אשר זכה לעשות דבר גדול כזה ללכת בדרך של רבנו, רבי נחמן, זכותו תגן עלינו, שאומר שכל אחד צריך לגמר בכל שנה את הזוהר הקדוש, ואין לתאר את השמחה הגדולה בשמים, בעולמות העליונים, ממה שעושים בירושלים עיר הקדש 4 סיומים כל שבוע ושבוע, וידוע שהפאבא סאלי זכותו תגן עלינו היה נוסע במיוחד ללמד זוהר הקדוש בירושלים ואמר שהלומד דף אחד זוהר בירושלים הוא כמו 10 דפים בשאר ארץ ישראל, ועתה יש לנו 4 סיומים שהם 40 סיומים, ואי אפשר בשכל אנושי בכלל לתאר שמחת הצדיקים כאשר אנו עתה מתחברים בקשר חזק לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע ולרבנו זי"ע ששמחים אתנו בשמחתנו ורוקדים אתנו עכשו, ומן הראוי ללמד מדרכיו של רבנו הקדוש אשר זרו את כל היהודים ללמד זוהר הקדוש בכל יום, ומכחו הקדוש שלמדנו כמעט בכל ספריו לפני כ-47 שנים ומזה התעוררנו להבין מעלת וחישיבות למוד הזוהר הקדוש, וערכה של שעה, בלמוד התורה הקדושה ובפרט בלמוד זוהר הקדוש, עד שזכינו להוציא לאור ספר בשם ערכה של שעה, שחלק חנם מאות אלפים ועוררו את אחינו בני ישראל בכל העולם כלו שכל אחד מישראל, זקנים עם נערים צריכים להיות דבוקים בתורת הרשב"י, ואפילו נשים וילדים קטנים גם ילמדו את תורת הרשב"י.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בונגלו זי"ע מאור עינינו, בעל"הפסא מלך", דלמוד הזוהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו ב"כף החיים" (סימן קנ"ה סק"ב), וזה לשון ה"כסא מלך" (תקון מ"ג): כי למוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו

פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב (הפסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארץ גלותא כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, פי גדול כחה לקרב הגאולה.

ברוך ה' שזכינו להתאחד בלמודי וסיומי זוהר הקדוש 70,000 איש שיגמרו ביחד אלף פעמים את כל הזוהר הקדוש בכל חדש וחדש, וכל אחד לומד בכל יום כ-4 דקות בלבד, ובזה משתתף עם הצבור המסימים ומקבל שכר כנגד כלם, וכאלו הוא לבד סים אלף פעמים כל הזוהר הקדוש, כמוכא בספר באר מים חיים (פרשת תרומה פתב ד').

עכשו כלנו נכנס גם למבצע החדש של התאחדות 70 האלף, וכל אחד יקח טפס אצל יהושע גולדשיין שליט"א ויחתים 70 אנשים, כדי שנגיע לאלף סיומים מהר מאד.

וידוע דברי הגר"א במשלי (י"ב, י"ד), גודל הזכות שיש למזכה הרבים ומוכיח את חברו, אם חברו שמע, המוכיח מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם חברו לא שמע, אז המוכיח מקבל כל חלקו הטוב של חברו, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו. ובזהר (פ' תרומה קכ"ט ע"א), אמרו, שצריך האדם למרדף בתר חייביא ולמזכה להו כמאן דרדיף בתר חיייו, עד כאן לשונו.

ברוך ה', בטורונטו רק איש אחד בשם נתנאל ארגן ביום אחד 70 אנשים, והרב הצדיק יוחנן באנון שליט"א ארגן כבר שני טפסים של 70 איש, והוא כבר באמצע הטפס השלישי, והוא מקנה להגיע לאלף חתימות וכלם גמרו כבר בשבוע אחד, פי באמת צריך לחבר את כל עם ישראל בחבורא אחת בלמוד הזוהר הקדוש, וכך נגיע לאלפי אלפים של סיומים. וכל אחד מקבל את השכר כנגד כל אחד ואחד מהלומדים, והוא מציל את כל עם ישראל מהשונאים וממלחמת גוג ומגוג ובזכותו יקים לנו השם יתברך את הפסוק בתהלים (פרק ק"מ ח'): "ה' אלקים עז ישועתי סכתה לראשי ביום נשק", שעל זה פרוש חז"ל ירושלמי יבמות דף ח', שהיא ספת המגן מפני מלחמת גוג ומגוג. כהבטחת הרבי שמעון בר יוחאי עליו השלום שהזהר הקדוש הוא תבת נוח. וכבר צוה לנו הרמח"ל הקדוש שכל אחד ואחד יכנס בתוך תבת נוח של הזוהר הקדוש, כי כל ששים רבוא נשמות ישראל כלולים בזוהר הקדוש, ורק בו נצצל ולא בזולתו, ובו נגאל, כהבטחת הרעיא מהימנא בדא יפקון מן גלותא ברחמי אשר רבנו הקדוש זכותו תגן עלינו צוה על כך מאד.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמיים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כלם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנתו אצבע על יהודי מסים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתי".

על כן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כלנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה במינו אמן.

וכלנו כאחד נזכה שיקים בנו נבואת הרבי שמעון בר יוחאי "זכאה דרא דראי אתגליא ביה ובסגולתו" וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, ב"עוז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגננו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבינו, ותגל נפשנו, בישועת מלכנו, אמן כן יהי רצון.

בואו ונשיר ביחד עם העליונים ששו ותחתונים עלזו רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום ורבי אלעזר בנו וכל החבריא קדישא רוקדים ביחד עם רבנו הקדוש על השמחה הגדולה של הארבע סיומי הזוהר, שהם 40 סיומי זוהר כל שבוע, כדברי הבאבא סאלי זכותו תגן עלינו, וגם הבאבא סאלי שהיה כל רגע מצפה למשיח ועושה כל הפעלות למען ביאתו, וידע כל הזוהר בעל פה ולא הפסיק ללמד זוהר הקדוש, וזה רק ההתחלה, עוד מעט נגיע אם ירצה השם בזכות הקהלה הקדושה הזו למיליוני סיומי זוהר הקדוש, ובזה נתקשר כלנו לשרשרת הרשב"י, וכל אחד מפאן אם יביא 70 איש, נגיע מיד לעשרים ואחד אלף איש, ובודאי משיח יבוא תכף ומיד ממש כהבטחת רבנו וצויו בלקוטי מוהר"ן בדא פקון מגלותא ברחמי, אמן כן יהי רצון.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

נתחיל בנגון:

אשרינו אשרינו אשרינו שיש לנו רבי כזה וכו'.

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, אדוננו

בר יוחאי. ואמרתם:

אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים. ואומר, מקנה ישראל השם, מה מקנה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל.

צריך באור בתבות: "מקנה ישראל השם, מה מקנה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל", ואפשר לפרש בהקדם דברי הצדיק הקדוש רבי פנחס מקאריץ זי"ע: כשאין לכם מקנה צריכים אתם להטהר בקדשת הזהר.

אמר: קצת בני אדם אומרים בעבור שיושבין בכפרים ואין להם מקנה אינם רוצים ללמד זהר, ואני אומר להם אדרבא, על דרך ששמעתי מהרב שאמר כשחל יום טוב בערב שבת אין צריך לטבל על השבת, כי מה צריך מקנה גדולה מקדשת יום טוב (רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד).

ולפי זה אפשר לפרש, מקנה ישראל השם, מה מקנה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל, שהשם והמקנה והזהר הם דבר אחד כמו שכתוב בזוהר (חלק ב' פרשת בא דף ל"ח עמוד א', וכו' מובא באדרא): בכו רבי חיא ורבי יוסי ואמרו, רבי שמעון בר יוחאי, שהוא פתח השערים של סודות החכמה, והוא פעל תקון במדרגות העליונות, ודאי בדור הזה מי הוא פני האדון ה', זה רבי שמעון בר יוחאי, שעליו נאמר: "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורף אל פני האדון ה'", מי שהוא גבר בגוברין צריך להתראות לפניו. ועכשו מוכן דברי רבי פנחס מקאריץ זכותו תגן עלינו.

עוד אפשר לפרש "תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו" אדוננו בר יוחאי, דהנה אמרו חז"ל (סנהדרין דף צ"ח עמוד ב'): אמר עולא, ייתי ולא איחמיניה, וכן אמר [רבה], ייתי ולא איחמי, עד כאן לשונו. כי הם ראו מה שיהיה בימות המשיח, ולא יכלו להבין איך יכולים לעמוד בזה.

רבי שמעון בר יוחאי זי"ע ראה כל זה, והכין לנו את הנשק הכי טוב שאנו יכולים ברגעים אחרים להתקשר להקב"ה ולזכות למה שכל הדורות הקודמים לא היו יכולים לזכות, וכמו שיש פצצת אטום בגשמי כף יש ברוחני.

מדברים כאן על דבר שמקרב את הגאולה ומביא את המשיח, ומעפב מלבוא על עם ישראל פצצת אטום. אין זמן יותר!!! כל היהודים באשר הוא שם צריכים להפיץ את למוד הזוה"ק.

ידוע שבעל הסלם זצ"ל עשרים שנה לפני מלחמת העולם, הלך לכל הרבנים וראשי ישיבות, ואמר להם שיש גזירה גדולה שנחתמה על כלל ישראל,

שחלק גדול מכלל ישראל ימחקו מן העולם רח"ל, ואמר דברי הרמח"ל הידועים שרק למוד הזוהר הקדוש יכול להציל אותנו מן הגזרות הרעות* רח"ל.

ישמח בהם], ויהדרו לך כל דחקיך דילך כחלמינו דעבריו ויחזרו לך כל הצרות שעברו עליך כמו חלומות שעוברים ואינם], וחל"ם בהיפוך אתונו מל"ח דממתקת ית בשרא [וימלת חל"ם בהפוך האותיות היא מל"ח הממתקת את הבשר] אוף יסורין ממתקים [כך היסורים שמתקנים כמלח יהיו כמו חלום], כמה דאוקמוה [כמו שבארו החכמים ע"ז מסכת ברכות דף ה' ע"א].

ברור הסיגים - הרשעים מישראל

ולרשעים מתהדרן יסורין מלח סדומית [ולרשעים יחזרו היסורים כמו מלח סדומית] דאיהי מסמא את העינים [שהוא מעורר את העינים, כי לא ישיגו את מעלות היסורים בחבלי משיח ויבעטו בהם ויצאו מפלל ישראל] לקיימא בהו [לקיים בהם מה שכתוב] (איוב יא כ') "ועיני רשעים תקלינה" [ולא יזכו לראות בטוב ה', וענין זה יעשה הקב"ה לנסות בהם את ישראל לראות היעמדו באמונתו, ועל ידי זה יתבררו ויתלבנו].

ואינון [דף קנ"ג ע"ב] ערב רב רשיעיא [ואותם הערב רב הרשעים] דיתקיים בהו בהוא זמנא [שיתקיים קדם ביאת המשיח מה שכתוב] [דנאל יב י') "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים" [כי אז יהיה ברור הגמור של כל הבחינות שיש בישראל, ומפרש] "יתלבנו" אינו מארי משנה. [אלו הם בעלי משנה שיתבררו על ידי למוד התורה], ויצרפו: אינון ורעא קדישא דשאר עמא. [אלו הם זרע קודש של שאר העם שיתבררו על ידי מצות ומעשים טובים וצדקה], הודא הוא דכתיב [והו שכתוב] (זכריה יג ט') "וצרפתים כצרוף את הכסף [דהיינו על ידי הכסף שנותנים לצדקה] והרשיעו רשעים", אינון ערב רב [אלו הם הערב רב שיצאו מפלל ישראל].

א. על ידי למוד הזוהר הקדוש ממתקים היסורים

בזוהר נשא [דף קנ"ג]: [ופנה רבי שמעון להרעיא מהימנא ופרש לו מה שכתוב "שם שם לו חק ומשפט" באפן אחר, ואמר] ורעינא מהימנא [שנשמתך מתנוצצת בתלמידי חכמים שבכל דור], תמן אתקיים בך [שם בגלות נתקיים בך מה שכתוב] "שם שם לו חק ומשפט [היינו התלבשות התורה העליונה בששה סדרי משנה שבמט"ט, שיש בהם קושיא ומחלקת ומרידות, והוא מתמרמר בתוכם עד שמתלבן ההלכה] ושם נסהו" [ומפרש] ובהאי עץ הדעת טוב ורע, דאיהו איסור והיתר [ובעץ הדעת טוב ורע שמשם הוא ענין אסור והיתר, דהיינו על ידי התורה שבעל פה שהיא ששה סדרי משנה שמצד מלאך מט"ט, יתעלו התלמידי חכמים מחמת שייגעו עצמם בעסק התורה שבעל פה], ובאינון רזין דאתגליין על ידך [ובאלו הסודות שנתגלו על ידך], ויתקו המים" [דהיינו] כמלח דממתקת בשרא הכי יתמתקו ברזיאי דאתגליין על ידך כל אינון קושטין ומחלוקות [כמלח הממתקת את הבשר, כך יתמתקו ויתישבו בכח הסודות שנתגלו על ידך כל אלו הקושיות והמחלוקות, פי יש כמה מאמרי חז"ל שאינון מתישבים אלא על דרך הסוד], דמיין מרין דאורייתא דבעל פה [כי מים המרים של התורה שבעל פה, דהיינו מה שטעמו טעם מר בתורה מחמת הקשיות] אתהדרו מתיקון מי אורייתא [על ידי הסודות חוזרים להיות מי התורה מתוקים], ויסורין דילך [והיסורים והצער שלך, דהיינו הצער שמגיע להעוסקים בתורה] ברזין אלין דאתגליין על ידך יהו לך מתיקון [בסודות האלו שמתגלים על ידך יהיו לך מתוקים, פי על ידי הסוד ישיגו את מעלות היסורים, וכשאדם משיג את מעלות היסורים

נח שעשתה שליחותה בנאמנות] דשלים
 אחרא דאקרי בשמך [כי שלים אחר דהינו
 ירבעם הנקרא בשמך (כי כל חכמי ישראל
 היו בפניו כקלפת השום, ועוד שהיה מלך ישראל
 וכמשה רבנו שנאמר בו "ויהי בישרון מלך")] בעורב
 דאשתלח בקדמינתא ולא אתהדר בשליחותא
 [הוא נדמה לעורב ששלחו נח בתחלה מן
 התבה ולא חזר בשליחותו, כי לא רצה לילך
 בשליחותו, וכן ירבעם לא עשה שליחותו
 להחזיר ישראל בתשובה, אלא] דאשתדל
 בשקצים, דאתמר בהון (במסכת פסחים דף
 מט ע"ב) עמי הארץ שקץ [שהשתדל ועסק
 עם השקצים שהם עמי הארץ שנמשלים
 לשקץ] בגין ממונא דלהון [בשביל הפמון
 שלהם שנתנו לו], ולא אשתדל בשליחותיה
 לאהדרא לצדיקניא בתיובתא [ולא השתדל
 בשליחותו להחזיר את ישראל שהם צדיקים
 בתשובה], כאילו לא עביד שליחותא דמאריה
 [ולכן נחשב לו כאלו לא עשה שליחות
 קונו בשביל מה שנושלח לעולם הזה, לכן
 נגרם הגלות על ידו]. (ויש להקשות מדוע אמר
 "כאלו לא עביד", הרי ממש לא עשה שליחותו,
 ולמה אמר כאלו? ויש לומר שרומז לרבנים
 שבאמת הם בונים בנינים גדולים, ולכאורה
 עושים מעשים טובים עם הרבה פרסום,
 אך באמת פונתם הוא רק לחמדת המון,
 ואלו העקר שהן להחזיר את עם ישראל
 בתשובה ולדאג לגאולה, זה לא עושים, ולכן
 אמר "כאלו" דפלפי חוץ חושבים שעושים
 המון, ורק יודע תעלומות רואה שלא עושים
 כלום, ולא אכפת להם מכלל ישראל ומצער
 השכינה הקדושה; עין אור הזוהר בשם
 המרוח"י והרמח"ל). ובה יתקיים רזא דיונה
 [בה משה רבינו מהימנא יתקיים הסוד של
 יונה הנביא] דעאל בעמקין דתהומי ימא
 [שנכנס בעמקי תהום הים] הכי תיעול אנת
 בעמיקו דתהומי אורייתא [כך תפנס אתה
 בעומקי תהומות התורה], הדא הוא דכתיב
 [זה שאמר יונה הנביא] [יונה ב] "ותשליכני
 מצולה בלבב ימים" [הרומז על ים התורה]
 (מתוק מדבש).

העוסקים בזוהר הקדוש יזכו להיכנס בתבת
 נח - ולהציל ממלחמת גוג ומגוג
 [ומה שכתוב] (דניאל יב) "והמשפילים יבינו"
 אינון מארי קבלה [אלו הם בעלי הקבלה
 העוסקים בסודות התורה] דאתמר בהון
 [שנאמר בהם] (דניאל יב) "והמשפילים יזהירו
 כזהר הרקיע", [והיינו] אלין אינון דקא
 משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזהר [אלו
 הם שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזהר,
 כלומר שמינעיים עצמם להבין את עומק
 דבריו] דאיהו פתיבת נח [שהוא פתיבת נח,
 כמו שתבת נח לא זכו להפנס בה אלא מעט,
 כך לא יזכו להפנס בהבנת ספר הזוהר אלא
 מעט, וזה שאמר] דמתפנשין בה שנים מעיר
 ושבע ממלכותא [שנאספים בו שנים בעיר
 ושבעה מן המלכות, דהינו מפל המדינה],
 ולומנין [ולפעמים כשאין זכות גדור, אז רק]
 אחד מעיר ושנים ממשפחה [כלומר, מעטים
 יהיו הזוכים להבין את ספר הזוהר], דבהון [כי
 באלו שיזכו להבין את ספר הזוהר] יתקיים
 [מה שכתוב] (שמות א כב) "כל הבה הילוד [הינו
 כל הנשמות הנולדות מאמא קדישא] היאורה
 תשליכוהו" [דורש האור"ה נוסריקון אור ה',
 (ועוד יש לומר היאורה"ה כמו ליאור"ה דה"א אחרונה כל
 בתחלתה, (רש"י על הפסוק "הבאים מצרימה"),
 ולקיאור"ה נוסריקון ליהי אור"ה וזה אור הגנוז בתורה,
 ומתגלה בספר זוהר הקדוש)], ודא אורה דספרא
 דא [וזהו האור של ספר הזה שניזפו לראות
 באורי], וכלא על סיבה דילך [והכל הוא על
 סבה שלך ובכחך, לפי שאתה מתלבש
 בנשמות של תלמידי חכמים].
 ירבעם השתדל ועסק עם השקצים שהם
 עמי הארץ בשביל הממון שלהם ולא
 השתדל להחזיר את ישראל בתשובה -
 זוהי סבת אריכות הגלות
 [וזה שאמר] ומאן גרים דא [ומי גרם
 את אריכות הגלות], עורב [דהינו ירבעם
 שחטא והחטיא את ישראל והשחיר פניהם
 בעורב (ועוד דהוא בעורב שלא נאמן בשליחותו)]
 דאנת תהא בהוא זמנא פיונה [כי אתה
 רביא מהימנא תהיה בעת ההיא פיונה של

על פן העצה היא, שכל רב וראש ישיבה יאמר, שכל יהודי צריך ללמד זוהר הקדוש.

ולא שמעו בקולו!

אחר כך פרצה מלחמה גדולה ונהרגו 6 מליון יהודים, כעת אני שואל את אותה השאלה שמקשה הגמרא במסכת שבת (נה) מי הרג אותם?

ב. למעלה מארפבוטיהם ויחזרו בכל עירוטיהם של ישראל, יום אחד ללכיש, יום אחד לעגלון, יום אחד לחברון, יום אחד לבית אל, יום אחד לירושלים, וילמדו אותם דרך הארץ. הם לא עשו כן אלא פיון שנכנסו ישראל לארצם כל אחד רץ לכרמו ולזיתו, וכשעשו בגבעת בנימין דברים מלעריים ודברים שאינם ראויים יצא הקב"ה להחריב את כל עולם כולה, ונפלו מהם ע"ב אלף. ומי הרג אותם סנהדרי גדולה ופנחס עמהם.

זה לשון מדרש רבה (איכה דף נ"ב ע"א): "וממקדשי תחלו" (יחזקאל ט, ו), באותו שעה קפצה קטגוריה לפני פסא פבוד אמרה לפניו רבון העולמים, איזה מהו נהרג על שמך, איזה מהו נפצע מחו על שמך, איזה מהו נתן נפשו על שמך.

והנה הב"ח (חלק ח"מ סי' ט') הקשה, מדוע מימות שמואל הנביא עד עתה לא מצינו אחד מגדולי ישראל שקנא לעשות כמעשיו ולילך בדרךיו לסבב בכל שנה גלגל ומצפה וכל ערי ישראל להדריכם. ובאמת יש לומר תרוצים על קשיא זה, אבל קשה מאד לסמוך לעשות הלכה למעשה על תרוץ זה.

והיחזא לנו על כל פנים מזה הוא, שאם יש דרך לסבב גלגל ומצפה וכל ערי ישראל להדריכם ולהלם ועל דרך זה לא יהיה שני תרוץ הנ"ל [שהרי לא מנהיג ולא נביא אתה, ומי שמך לאיש ומי שלח עבורך, ומי קראך לבוא לכאן, אטו ראשי שבטי ישראל אתה, הלא גם לנו יש רב ומנהיג, ואין אנו צריכים לך] בודאי בלי שום ספק שרמיי עליו לסבב ולילך בדרך שעשה שמואל, כמו שאמר יחזקאל "צופה נתתיך", [וראה להלן מה

ב. מי שמונע תורת סוד, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו

ובתקוני זוהר (תיקון תשעה עשר דף ל"ח ע"א): ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו..., ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר, והם זו פרצופים [שתי התורות], הוא ג"ן סדרים [תורה שבכתב הוא ג"ן פרשיות] שנאמר בו "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מצד של מ' סתומה, ו' הוא נעול בשפת ימי המעשה וביום השבת יפתח, ובשבת כדי שלא תהיה פנועל דלת בפני לווים, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות.

ג. הנה אמרו חז"ל (שבת דף נ"ה ע"א): אמרה מדת הדין לפני הקב"ה, רבונו של עולם מה נשתנו אלו מאלו. אמר לו, הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים. אמרה לפניו, רבונו של עולם, הנה בידם למחות ולא מחו. אמר לו, גלוי וידוע לפני שאם מחו בהם לא יקבלו מהם. אמרה לפניו, רבונו של עולם, אם לפניך גלוי להם מי גלוי, וכתוב "ויחלו באנשים הזקנים", תנו ר' יוסף, אלו בני אדם שמקיימין את התורה כולה מא' ועד תי"ו.

עין ילקוט שופטים (רמז ס"ח) וזה לשונו: "כל מי שספק בידו למחות ואינו מוחה להחזיר ישראל למוטב, כל דמים שנשפכים בישראל נשפכים על ידי", אם תאמר אותם ע"ב אלף שנהרגו בגבעת בנימין מפני מה נהרגו, היו להם לסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושיע ופנחס בן אלעזר עמהם שיקשרו חבלים של ברזל במתניהם ויגביהו בגדיהם

ידוע מאמר חז"ל (שבת דף נ"ה עמוד א') אמרה מדת הדין לפני הקב"ה, רבונו של עולם, מה נשתנו אלו מאלו. אמר לו, הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים. אמרה לפניו, רבונו של עולם, היתה בידם למחות ולא מחו. ואין כאן מקום להאריך.

ולפי דברי חז"ל אלו הרבנים והראשי ישיבות שיכלו להציל ולא הצילו, הם אשמים על כל הששה מליון יהודים שנהרגו שנשחטו על קדוש השם!!!

(בראשית כא, לג) ויקרא שם בשם ד' אל עולם, וכינון שהיה העם מתקבצין אליו ושואליו לו על דבריו היה מודיע לכל אחד ואחד כפי דעתו עד שיפזרוהו לדרך האמת, עד שנתקבצו אליו אלפים ורבבות והם אנשי בית אברהם ושתל בלבם העקר הגדול הזה וחבר בו ספרים והודיעו ליצחק בנו, וישב יצחק בגרר מלמד ומזהיר, ויצחק הודיע ליצחק, ומנהו ללמד וישב מלמד ומחזיק כל הנלוים אליו, ויצקב אבינו למד בניו כולם והבדיל לוי ומנהו ראש והושיבו בישיבה ללמד דרך השם ולשמור מצות אברהם, עד כאן לשונו. הרי שאברהם אבינו עליו השלום כבר חבר ספרים בעניני היהדות ושלחם כדי להפיץ ולהודיע על ידי פה שיה' אל עולם.

בא וראה כמה גדול שכר המחזיר בתשובה איתא בזוהר חדש פרשת לך וזה לשונו: ואמר ר' אבהו בא וראה כמה שכרו של אדם העושה לאחור לחזר בתשובה, מנא ליה, ממה דכתיב "ומלפי צדק מלף שלם". תני ר' חיא רבה, בשעה שנשמט הצדיק המחזיר בתשובה לאחורים, יוצא מן הגוף מיכאל השור הגדול המקריב נפשות הצדיקים לפני בוראו (אינו ר"ל קרבן ממש אלא שהוא מקרב אותם ומביאם בהיכל ה' ומספר שם גדל זכותם) הוא יוצא ומקדים שלום לנשמתו של אותו צדיק, שנאמר "ומלפי צדק" זה מיכאל ראש שומרי שערי צדק "מלף שלם" זה ירושלים של מעלה הוציא להם ויין שהקדים ויצא לקראתו ואמר לו שלום בואף, עכ"ל. וגם בעולם הזה יזכה שימשך עליו חוט של חסד עבור זה וממילא ימצא חן בעיני הכל פדאמריןו בתמיד דף כ"ח:

שהבאנו מהחפץ חיים וצ"ל, דכל רב בישראל נקרא צופה, (המעתיק) וכל ישראל ערבים זה בזה, מפל שפן בדרך היתום הזה לעת עתה בעוונותינו הרבים אשר נתקנים בכמה מקומות אצלת יד, ואמרו חכמינו ז"ל נתמעטו התלמידים ופרש רש"י (חלק דף צ"ז תלמידים כאלו נתמעטו המחזיקין ידי ישראל להחזירן למוטב) ואם לא יעשה כן בודאי הוא עתיד לתן את הדין עבור שהוא בכלל עצומים כל הרוגיה הגיע להוראה ואינו מורה, פי עיני ראו ולא זר, לא פעם אחת ושתים ושלש אלא פעמים אין מספר, שדברתי עם בני אדם כאלו עד שכמעט לא היה נפר בהם שום צורות צלם ישראל ולבסוף פשונכנסתי עמהם בדברים דברי רבים וקבועים ורפים (כמו שצותה תורה (בפרשת וארא) "ויצום אל בני ישראל" פרש רש"י להנהיגם בנחת). זלגו עיניהם דמעות ואמרו אוי לנו שמיימינו לא עוררו אותנו על דברים כאלו. ומעתה נעשה ונשמע ומקבלים עלינו לעשות כל מה שתאמר אלינו, ואנו נותנים לך אלף תודות על שטרחת את עצמך להאיר עינינו ולהורות אותנו הדרך אשר נלך בה. עד כאן לשונו.

ד. ענין עריכת ספרים והפצתם בעולם כבר הקדימנו בזה אבי אומיתנו אברהם עליו השלום בקרבן את הבריות תחת פנפי השכינה, וכלשון הרמב"ם (פ"א מה' עכ"ם הלכה ג): "... והתחיל לעמוד ולקרא בקול גדול לכל העולם ולהודיעם שיש שם אלוה אחד לכל העולם ולו ראוי לעבוד, והיה מהלף וקורא ומקבץ העם מעיר לעיר וממלכה לממלכה עד שהגיע לארץ כנען והוא קורא, שנאמר

החובה להזהיר את אחרים

פוק קזי מה שפכתב בספר יסוד ושרש העבודה (שער ד' פ"ד) וז"ל: ואין די להפקיע את עצמו בלבד בזהירות ההשגחה על עצמו, אלא על הכלל פלו יצא להזהיר אחרים גם פן, ואשרי חלקו למי שמשפידל לזכות הרבים בזה, עד פאן לשונו.

ובספר חובת הלבבות (שער אהבת השם פרק ו') וזהו לשון קדשו: "וכן מי שאינו מתקן אלא נפשו בלבד תהיה זכותו מעוטה ומי שמתקן נפשו ונפשות רבות תכפל זכותו כפי זכיות מי שמתקן לאלקים, עד כאן לשונו. ואמרינן בסנהדרין (דף צ"ט: ועי"ע ב"מ פה: סנהדרין יט:): כל המלמד בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו עשאו, שנאמר "ואת הנפש אשר עשו בחרן" (בראשית יב, ה).

איתא בזוהר חדש (דף ס"ב): כרוזא כריז בכל יומא זכאין אינון דמשתדלין באורייתא ואינון דמזכין להון לאחרנין ואינון דמעבירין על מדותיהן. ובוה יקיים ג"כ הפסוק דואהבת את ה' אלקיך שפירושו ג"כ שתאהב אותו על בריותיו כמדת אברהם אבינו שקירב את הבריות תחת כנפי השכינה ולמדם דרך ה' כדאיתא בספרי וברמב"ם.

ממה נובע החיוב על כל איש מישראל להציל את אחיו מלסור מדרך ה' - היכן נצטוונו על זה, ראה מה שכתב החפץ חיים הקדוש זי"ע:

החובה להצלת נפשות ישראל

נוריות - מואהבת את ה' אלקיך

כתוב בתורה (דברים ו, ה) "ואהבת את ד' אלקיך", וכתוב ברמב"ם שמצוה זו כוללת שנהיה קוראים לבני אדם כולם ולעבודתו יתעלה ולהאמין בו כמו שאם תאהב איש אחד תספר בשבחיו ותרבה בהם ותקרא בני אדם לאהוב אותו, כן כשתאהב אותו יתעלה באמת אתה קורא בלי ספק הסכלים והפתאים לידיעת האמת אשר ידעתו.

בספרי וז"ל: "ואהבת את ד' אלקיך", אהבה על הבריות כאברהם אביך, שנאמר

(בראשית יב, ה) "ואת הנפש אשר עשו בחרן".

הנך רואה בעליל שהזריות איש את חבירו לקיום דת ד' הוא עצם המצוה של אהבת ד' שאנו קורין בכל יום בבוקר ובערב.

והנה כהיום שנתרבה בעוונותינו הרבים מצד היצר הרע פירצות גדולות בכל עבר והוא ממש כאש בוער ורוצה לכלות כל חלקה טובה, מצוה רבה שימצא בכל עיר כנגדה חבורה של יראי ה' להחזיק הדת בכל נפשם (חזו"ד להח"ח צ"ל).

כמה עמל ויגיעה רבה חייבים להתייגע להשיב נפש ישראלי התועה מן הדרך

כתוב בתורה (שמות כג, ד) "פי תפגע שור אינך או חמור תענה השב תשיבנו לו", וכתוב בפרשת תצא (דברים כב, א) "לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים והתעלמת מהם השב תשיבם לאחיך". וכתב הרמב"ן, שנדחים מורה שהרחיקו לברוח. ומזה נוכל להתבונן, אם חסה התורה כל כך על ממונו של ישראל אפילו על חמורו או שיו שתעה והרחיק מן הדרך והוצרך עמל רב להטותו הדרך, וכל שכן כמה צריך לרחם על נפש הישראלי שתועה מן הדרך אפילו אם יצטרך עמל רב ולראות להשיבו אל דרך האמת.

"השב תשיבם" (דברים כב, א) דרשו רז"ל אפילו מאה פעמים, וכמו כן בענינינו אפילו צריך מאה יגיעות עלינו לעסוק בהם להטות צאן אובודת ידיעה הבורא ועבודתו (שם).

מאלה שה' נתן בלבם חכמה ותבונה והיה בכוחם להציל ההמון על ידי הדרשה ברבים יתבקשו הנפשות האובדות

והנה נמצאים מבעלי תורה ויראי השם שד' נתן בלבם חכמה ותבונה והיה בכוחם לרפאות שבר עמנו והחיוב עליהם לקרא בגרון וכשופר להרים קולם לדרוש ברבים להציל ההמון ממים הזדונים מאנשי רשע ממתעים וממדיחים שלוחי דסט"א ולהשריש בלבם אמונת השם יתברך ולחזק לבם בצוק העתים לחזקם ללימוד תורה הקדושה ולקיום המצוות ואם לא יעשו ככה יתבקשו מהם נפשות האובדות ועל זה רמז הנביא (יחזקאל

ועתה נתבונן, אם ראובן נעשה ערב לשמעון אחיו, על כמה אלפים כתרים, ורואה ששמעון רוצה ליקח איזה עסק והוא מכיר מכבר את העסק ההוא כי הוא רע ומר ויפסיד בזה כל מעותיו, כמה מההשתדלות היה ראובן עושה למנוע את שמעון אחיו מהעסק הרע שעל ידי זה יחזור החוב אליו, וכן בענינו צריך האדם לידע דאם יכול למנוע את חבירו מאיזה עוון על ידי תוכחה וכדומה או את אנשי עירו והוא מתעצל בזה יתפש באותו עוון.

בחפצי שמים צריך לבקש עצות ותחבולות כחפצי עצמו

ואל יחשוב האדם שיפטור עצמו במה שלא החזיק בקיום התורה מפני שלא היו דבריו עושין רושם, כי חפצי שמים צריך לחשוב על כל פנים כחפצי עצמו ובחפצי עצמו ידוע אפילו עסקו הולך בענין רע אינו מתייאש ממנו אלא הולך ליודעים ומבינים ושואל בעצתם ועושה תחבולות לתקן עסקו, והקב"ה עוזר לו, ומצוי הדבר שלבסוף ירויח מהעסק, ואף בזה אלו היה חפצי שמים שקולים וחשובים אצלו כרצונו, היה מחפש עצות ותחבולות איך להקים הדת שלא יתמוטט, ובודאי היה הקב"ה ממציא לו עצה ועזר, וזה שאמר (משלי ג,ו) "בְּכָל דְּרָכֶיךָ דַּעֲהוּ" וכו', ר"ל באותן הדרכים שאתה מתנהג בעניני עצמך, תתנהג בחפצי שמים לחפש עצות ותחבולות, ואז הקב"ה יאיר עיניך ויעמוד לימינך שיתרומם קרן התורה וקרן ישראל על ידך (עד כאן תוכן דברי החפץ חיים בספר "חומת הדת").

אסור לרחות הצלת הכלל מיום ליום - הדוחים נקראים בשם מרצחים

"אֵיכָה הִיָּתָה לְזוּנָה קְרִיָּה נְאֻמָּה" (ישעיהו א, כא) הכוונה אפשר לומר כי ישעיהו הנביא תמה ואמר, איך ועל ידי מה הגיע עיר קדשנו ירושלים עיר הנאמנה להיות כזונה, על זה אמר "צִדְקָה יִלֵּין בָּהּ", שבעת שהגיע לעשות דבר טוב וצדק ולתקן ממשולים, אז דחו הדבר מיום אל יום וזה שאמר "ילין בה", אבל

ל"ד) "בן אדם הנבא וכו' את הנחלות לא חזקתם" וכו'. (שם).

והודעת להם את הדרך - רוב החוטאים בזמננו (בזמן החפץ חיים) רק תועים כשה אובד - מצוה רבה לרחם עליהם להשיבם לבעליהם

ובאמת אפילו החוטאים בזמננו מצוי ברובן שאינם להכעיס ח"ו, רק תועים על ידי פושעים שמתעים אותם, והרי הם כשה אובד שאינו יודע הדרך לשוב לבית בעליו, ומצוה רבה לרחם על נפשות התועות להורותם הדרך הנכונה, וכמו שכתוב (שמות יח,כ) "וְהוֹדַעְתָּ לָהֶם אֶת הַדֶּרֶךְ לֵאמֹר כֹּה".

גודל החיוב בזה מטעם "לא תעמוד"

והדבר דומה למי שרואה את חבירו טובע בנהר או שאר סכנה שמצוה להצילו ואסור לעמוד על דמו "לא תעמוד על דם רעך" (ויקרא יט, טו), ואם אין בכחו להצילו בעצמו מחויב לשכור אנשים להציל, ואם נתעצל בזה עובר בלאו ד"לא תעמוד" וכו' [כמו"ש בחור"מ תכ"ו], או אם רואה לחבירו שנחלה במחלה עצומה ומרוב חלישת דעתו רוצה לאכול דברים הגורמים מיתתו בוודאי מחויב בכל כחו למנועו מזה, וכמו כן כשאנו רואים אנשים שמרוב חלישת דעתם וגודל טרדותם בהבלי הזמן נשתכח מהם תורת ה' וגודל חיוב קיום מצותיו ועל ידי זה באים לעבור על דברים שיגמרו לכרות נפשם מארץ החיים בודאי אסור לנו להתעצל מלזרום לקיים את דברי ד' כדי שלא יחול עליהם חרון אף ד' כי הקב"ה מאריך אפיה אבל לבסוף גבי דיליה (שם).

מדין ערכות כמה צריך להשתדל בזה

הנה ידוע שבעת שקבלנו התורה מאת ד' לא על עצמנו בלבד קבלנו כי אם שנקיים כל מה שיהיה ביכולתנו לחזק קיום התורה אצל שאר בני ישראל וכולנו ערבים זה לזה, כמו שכתוב (דברים כט, כח) "הִנְסַתְרֹת לְד' אֶלְקֵינוּ וְהִנְגַּלְתָּ לָנוּ וּלְבְנֵינוּ" וכו' וכפירוש רש"י, לכן הדין שכל אחד מישראל יכול להוציא את חבירו אפילו הוא בעצמו יצא כגון קידוש ותקיעת שופר.

שְׁהִיָּה בְיָדָם לומר לְצַבוֹר לְלַמֵּד זוהר הקדוש וְנִתְעַצְלוּ וְלא אָמְרוּ, וְזֶה הָאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ, וְכִתְבֹתִי עַל הָעֲנִיָּן הַזֶּה סֵפֶר שְׁלָם "מִצְוֹת הַתּוֹכְחָה".

הַרְבֵּה שׁוֹאֲלִים אֶת הַשְּׂאֵלָה! הֲרֵי יֵשׁ כָּל מִינֵי רַבָּנִים שְׁלֹא אוֹמְרִים לְלַמֵּד זוהר הקדוש, אִם כֵּן מִפְּנֵי מָה אָנוּ נִכְנָסִים בְּעֵבֶי הַקּוֹרֶה לְפָרְסָם וְלִהְיוֹכִיחַ עַל לְמוֹד זוהר הקדוש? לְמָה שֶׁתִּשְׁמְעוּ בְּקוֹלִי אִם הָרַב שְׁלָכֶם לֹא אָמַר לָכֶם לְלַמֵּד?

תְּשׁוּבָה: אֵלֶּף רַבָּנִים גְּאוּנִים וְצַדִּיקִים גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, צָעֲקוּ לְלַמֵּד זוהר הקדוש, וּבְתוֹכֶם הַחֶפֶץ חַיִּים שִׁצְוֹה לְכָל תַּלְמִידֵי הַיְשִׁיבָה וְהָאֲבָרְכִים לְלַמֵּד אֶת הַזוהר הקדוש בְּכָל שָׁבוּעַ עַל הַפְּרָשָׁה, [וְכָל הָרֵאשִׁי יִשְׁבֹּת מְדוּר שֶׁעֵבֶר לְמִדוּ זוהר הקדוש - רָאָה בְּסֵפֶר "אוֹר הַזוהר", "מְאוֹרוֹת הַזוהר"], וְהַחֶפֶץ חַיִּים כְּשִׁדְע אֶת הָאֱמֶת, לֹא עָשָׂה הַשְּׁבוּן לְשׁוּם רַב, רַק פָּחַד מִהַבִּית דִּין שֶׁל מַעְלָה, שֶׁכָּל יְהוּדֵי יִצְטָרֵךְ לְתֵת תְּשׁוּבָה אַחַר 120 שָׁנָה.

כְּמוֹ כֵּן אֲנִי יוֹדֵעַ שִׁישְׂאָלוּ אוֹתִי בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה, שְׁלוֹם יְהוּדָה! הָאֵם יֹדַעַת שְׁאִפְשֹׁר לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִפְּצַצַת אָטוֹם? אֲשִׁיב כֵּן! יִשְׂאָלוּ וּמָה עֲשִׂיתְ לָזֶה? אֲשִׁיב, הַדְּפַסְתִּי מִלִּיּוֹנֵי סְפָרִים עַל הַזוה"ק, וְיֹדוּעַ שֶׁרַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלַב זִי"ע רָאָה בְּרוּחַ קְדוּשׁוֹ יוֹתֵר מִכָּל הַתַּלְמִידֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב מִה שֶׁרַבְּנֵי

מוהר"ן והתחלתי ללמוד בזה, וממש הרגשתי התעוררות גדולה מזה, על כן רציתי לשאול אם כדאי ללמוד למשך עשר דקות ביום הספר הקדוש הזה?

הרבי זי"ע אמר בהתרגשות גדולה, כשהייתי בן 16 עשרה שנה למדתי כל הספרים שלו והוא ראה ברוח קדשו יותר מכל התלמידי בעל שם טוב זי"ע מה שרבני הערב יעשו בימות המשיח (ורבנו יואל העתיק כמה פעמים את המאמר הנ"ל של הליקוטי מוהר"ן), ועל כן כדאי מאוד ללמוד בספריו הקדושים. ואחר כך אמרתי לחבירי ר' ניסן הנ"ל, שגם ילך לשאול, והשיב לו אותה התשובה, וכך יכלנו ללמוד בלי פחד ומורא מהראש ישיבה הנ"ל. הראש ישיבה בא עוד וצעק עלינו, הלא אמרתי לכם דעת תורה של רבינו הקדוש ולמה אתם עושים נגד רצון רבנו הקדוש? עניתי לו, נכנסתי אל הקודש פנימה, ושאלתי את דעת קדשו, ואמר לנו שאדרבה זה מעורר ומחזק והתיר לנו ללמוד בספריו הקדושים. ונסתתמו טענותיו.

במעשה המצוה שבאה אליהם המצוה על דבר רע ורזו עצמם לעשות אותה תיכף ומיד, וזה שאמר "ועתה מְרַצְחִים", על כן הגיעו עד מדריגה התחתונה, כי מצוה הבאה ליד האדם צריך לזוז בה ולקיימה תיכף כמ"ש מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה (רפואת הנפש בשם ר"י לאנדא).

ה. וזה שמעתי מפה קדשו של מרן האדמו"ר רבנו דברי יואל מסאטמאר זי"ע, שהעתיק כמה פעמים את דברי קדשו של רבנו הקדוש רבי נחמן זי"ע - ומעשה שהיה כך היה: כשהייתי בחור בן 17 שנה ולמדתי עם חבירי ר' ניסן פרנקאל שליט"א, ובא אלי הראש ישיבה, ואמר לי שאסור ללמוד ליקוטי מוהר"ן, וכל ספרי ברסלב, זה משגע את האנשים, ואמר את זה בשם האדמו"ר מסאטמאר זי"ע, ונכנסתי לקודש פנימה, ואמרתי לרבנו זי"ע, שאני לומד ספרי בעל שם טוב כמו נועם אלימלך באר מים חיים מאור ושמש ועוד, ובא לידי הספר ליקוטי

הַעֲרַב רַב יַעֲשׂוּ בִּימוֹת הַמְּשִׁיחַ. וְאַמְרַתִּי בְּדַרְשׁוֹת אֶת הָאֲמַת שֶׁל הָרַבָּנִים וְהָרָאשִׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלֵא אֹמְרִים לְקַהֵל שְׁלֵהֶם לְלַמַּד זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ הֵם רָאשֵׁי הָעַרְב רַב, נֶפֶל זֶה כְּתוּב בְּזוֹהַר"ק 172 פְּעָמִים – וְגַם מוּבָאִים בְּ-140 סְפָרֵי תַלְמִידֵי בְּעַל שֵׁם טוֹב זִי"ע – סוּף הַכֵּל 310 מְרָאֵי מְקוֹמוֹת, וְהַדְּפֶסֶתִי הַכֵּל בְּ-17 סְפָרִים וְכֵל אֶחָד יִכּוֹל לְרְאוֹת אֶת זֶה, וְכֵל יְשִׁיבָה וּבֵית הַמְּדַרְשׁ שְׁאִין שֵׁם זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ אֶסוּר לְהַכְנִס שָׁם, וְהָרַב אוֹ הָרָאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלֵא דוֹאֵג עַל זֶה הוּא רַב מֵהַסְטֵרְא אַחֲרָא – עַרְב רַב, וְהֵם אֲשֵׁמִים עַל כָּל הָאֶסּוֹנוֹת שֶׁמְגִיעִים לְכָלֵּל יִשְׂרָאֵל מִיַּד יוֹם בְּיוֹמוֹ. – זֶהוּ הָאֲמַת הַיְחִידִי שֶׁיִּתְקַבֵּל בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה.

רְאֵה בְּסֵפֶר "זוהר מַגְנָא וּמַצְלָא", וּבְסֵפֶר "סוּד ה'", וְעוֹד, וְכֵן כְּתַב הַגּוֹב"י. הַג"ר מִנְחֵם מְעַנְכִין הַלְפָרִין זצ"ל: הַעֲנִיִּים וְהַהֲרוּגִים בְּזִמְנֵי הַגְּלוּת תוֹבְעִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה אֶת הַתַּלְמִידֵי חֲכָמִים שְׁלֵא לְמַדוּ קַבְלָהוּ, וּמַעֲנִישִׁים אוֹתָם עַל כָּךְ.

אֲשֶׁר הֵכִין וּפְעַל הָאֲדוֹן הַיְחִיד עַל עַמּוֹ וְעַל נַחֲלָתוֹ, לְנַחֲתָם הַדְּרָף אֲשֶׁר נִגְעוּ בוֹ אֵל רַב טוֹב הַמְּכַנֵּן גְּרָאשִׁית הַמְּחַשְׁבָה. וְצָרִיף שְׁתַּדַּע כַּמָּה חֶסְרוֹ יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָם, וּמָה תַקּוּנֵים צְרִיכִים הֵם לָהֶם לְהַחְזִירָם לְקַדְמוּתָם. וּבְחֻשׁוֹב הַמְשׁוֹרֵר (דוּד הַמְּלֶכֶ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם) עַל הַעֲנִין הַזֶּה, וְהֵכִין הַחֶסְרוֹנוֹת הַגְּדוֹלִים הָאֵלֶּה, הִיָּה מִתְאוּנָן וְאוֹמֵר: "אוֹתוֹתֵינוּ לֹא רָאִינוּ, אִין עוֹד נְבִיא" וְכו' (תְּהִלִּים ע"ד, ט). כִּי בְּאֲמַת חֲכָמָה רַבָּה וְיִקְרָא אֲבָדָה מִיִּשְׂרָאֵל, וְחֲכָמֵינוּ זְכוּנָם לְבָרְכָה אֲמָרוּ "מִיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׂרוּ חֲכָמָא לְמַהּוֹי כְּסַפְרָא" כו' (סוֹטָה מ"ט א). וְהִיָּה הַמְשׁוֹרֵר מִתְפַּלֵּל עַל זֹאת וְאוֹמֵר: "עַד מִתִּי אֱלֹהִים יִחַרְף צָר" כו' (שָׁם ע"ד, י). וּבְפִסּוּקִים אֵלֶּה נִכְלָלִים סוּדוֹת גְּדוֹלִים מְאֹד בְּעֲנִין הַזֶּה, שְׁמַע וְהִבֵּן:

וְנִמְצָא שְׁפָרִיחַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַי יוֹחָאי עֲשֵׂתָה עֲנִין הַתְּבָה, שְׁבִסוּדָה נַעֲשֶׂה הַזוֹהַר, אֲשֶׁר בוֹ נִכְלָלוּ כָּל הַשְּׂשִׁימ רַבּוֹא נִשְׁמַתִּין, כְּמִזְכָּר בַּתְּקוּנִים. וְאֵז נִחְשָׁב זֶה לְבְרִיחָה כְּלִלִית לְכָל יִשְׂרָאֵל, עַד שְׁבִסוּף הַיָּמִים לֹא יִצְטָרֵף אֵלָּא יְצִיאָה. וְזֶהוּ שְׁנַאֲמַר (שְׁעִיָה נב, יב): "כִּי לֹא בְּחַפְזוֹן תִּצְאוּ, וּבְמִנוּסָה לֹא תִלְכוּן, כִּי הוֹלֵךְ לַפְּנִיכֶם ה' וּמֵאֲסַפְכֶם אֶלּוּקֵי יִשְׂרָאֵל"...

וְהָאֲמַת, כִּי סֵפֶר הַזוֹהַר נִשְׂאָר אַחֲרָיו (אֲחָרֵי רַש"י) לְבָרְכָה, שְׁכַל מִי שֶׁיִּתְדַבֵּק בוֹ נִקְרָא

ו. יְדוּעַ מָה שֶׁנִּכְתַּב בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, שְׁבִאֲמַצְעוֹת סֵפֶר הַזוֹהַר אֲפֶשֶׁר לְזַכּוֹת לְצֵאת מֵהַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, דְּהֵינּוּ לֵאלֹא יִסוּרֵי חֲבָלֵי מְשִׁיחַ. הַרְמַח"ל (רַבְנוּ מֹשֶׁה חַיִּים לוצַטוּ הַקְּדוֹשׁ) מְסַבֵּיר בְּסֵפֶרוֹ "אֲדִיר בְּמָרוֹם" מָה עוֹמֵד מֵאַחֲרֵי הַדְּבָרִים הַלְלוּ שֶׁל הַזוֹהַר. הַשׁוֹרָה הַתְּחַתּוּנָה: כְּדָאי מְאֹד דִּנְקָא עֲכָשׁוּ לְדַבְּק בְּקִרְיַת סֵפֶר הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ (כְּפִדוּעַ, אֲמָרוּ הַמְּקַבְּלִים שֶׁסֵּפֶר הַזוֹהַר פּוֹעֵל גַּם אִם לֹא מְבִינִים אֶת הַמִּלִּים שְׁקוּרָאִים).

וּמְבִיא הַרְמַח"ל:

"תְּנִיָּא אֲמָר ר' שְׁמַעוֹן לְחַבְרִיא עַד אִימַת נְתִיב בְּקִיָּמָא דְחַד סַמְכָא"

מִן הַתְּקוּנִים הַגְּדוֹלִים שֶׁנִּתְקַנּוּ בְּעוֹלָם הִיָּה סֵפֶר הַזוֹהַר, כְּאֲשֶׁר נִאֲמַר שְׁבִחִיו בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת מִמְּנוּ עֲצָמוּ, כִּי הוּא לְגַאֲלָה הוֹכֵן, וְלְהַצְמִיחַ קַרְן יִשׁוּעָה לְבֵית יִשְׂרָאֵל. וְיִתְבָּאָר בוֹ דְּכָר זֶה בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא, וּבַתְּקוּנִים כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים. וְגַם פַּה בְּפִרְשַׁת נְשֵׂא (ק"ד ב): "וּבִגִּין דְּעִתִּידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעַם מֵאִילָנָא דְּחַמִּי דְּאִיָּהוּ הָאִי סֵפֶר הַזוֹהַר, יִקְוֹן בִּיה מוֹן גְּלוּתָא בְּרַחֲמִי" (וּבְגִלְלַ שְׁעִתִּידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מַעֲזַי הַחַיִּים שֶׁהוּא סֵפֶר הַזוֹהַר הַזֶּה, יִצְאוּ בְּזַכּוּתוֹ מֵהַגְּלוּת בְּרַחֲמִים).

וְהַעֲנִין הַזֶּה תְּלוּי הוּא בְּעַקְרֵים גְּדוֹלִים מַעֲקָרֵי הַחֲכָמָה, וּמוֹשְׁרֵשׁ בְּעוֹימְקֵי הַהֲנַהֲגָה,

לאמא ושם נשבר כחו, פי אדרבה מתעוררת התשובה לישראל. והוא סוד "לפני שבר - גאון" (משלי טז, יח),

ועל כן גם פריחת משה ורפי שמעון בר יוחאי היו על ידי הגזרה. וכיון שבבריחה זאת נעשה ספר הזוהר, הנה כבר ענין התבה קיים ועומד לכל מי שיזדמן אליו, דהינו: הנדבק בספר הזוהר כבר מגיע ל"אמא" ויצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח, כמזכר ברעיא מהימנא פרשת נשוא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה.

והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזוהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, פי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש, שיבחרו ישראל בסוד הזוהר הזה, פי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלכא משיחא (בסוף הנמים, בדרו של מלך המשיח).

בטול הגזרות על ידי למוד הזוהר בלי הפסק
 וזאת ידעתי אגיד, פי ודאי כבר נתרבה הקטרוג עד שהיה יכול להגיע חס ושלום אל מקום גדול. ואנו תודה לקל הקדמנו וירצה ה', יהיה לכל ישראל רפואה למכה. פי זה ה' חדשים בקרוב כבר ראינו את הנולד והתחלנו בתקון גדול, כאשר אומר עתה לכבוד תורתו. וזאת העצה היעצה לכל קהלות קדש בני איטליא, ישמרום צורם, לנצל מרשת זו טמנו שונאיהם. ובדאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, פי רב הדבר ועצום מאד. זה הסדר אשר שמנו בבית מדרשנו, פי כבר ידענו מה שכתב רבי שמעון בר יוחאי בספר הזוהר פרשת ויצא דף קנא עמוד א': 'בעוד דהאי קול לא פסק דבור שלטא ויפלא ועל דא לא אצטרף אורייתא למפסק', ושם למעלה מעט: 'כל זמנא דחפימנא ייחדון בה באורייתא לא יכיל סמי' בהו'. ועל כן שמנו עצמנו לקבע למוד שלא יהיה לו הפסק כלל. זה משפטו [של בית המדרש]. שבעה בחרנו אשר התנדבו לזה לקיים להם להיות בין כלם לומדים תמיד מן הבקר עד הערב, כל הנמים לא יחשו. והם עשו ביניהם תנאי, שהלמוד הזה לא יהיה אלא לתקון כל

שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחרית הנמים) אלא יציאה. ואודיעך מה תועלת נמצא בזה. והאמת פי תועלת גדול הוא, פי הוא הצלה מחבלי משיח.

והענין: פי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חבוט הקבר הצריך להפריד מן האדם הזהמא שנדבק בו, כן היו צריכים החבלים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל [את] זהמת הגלות, כדי שיוכלו לברח כנזכר לעיל, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד [מאמר חכמינו זכרונם לברכה הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות כהמן ומחזירם למוטב" (סנהדרין צו א), פי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוף תגברת הסטרא אחרא אינו יכול לתקן התקון הצריך. וצריך שהסטרא אחרא תשאר כפזיחה וקשורה תחת ישראל כנזכר לעיל, ולכן צריך להם שתי הפעלות:

לצאת מן הקלפות ההם בדרך בריחה, פי בדרך יציאה אי אפשר בראשונה.

ואחר כך שיצאו ממש מן הקלפות בידי רמה, שהקליפות תשארגנה כפחותות ותחם.

אף כיון שנדבק הרבה בהם הזהמא, לא היה אפשר להם לברח אלא על ידי החבלים (חבלי משיח), שאז היו חוזרים בתשובה שהיא "אימא" עיר מקלט, וזאת היא הבריחה.

ואודיעך בזה סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכו' ושבת עד ה' אלהיך" וכו' (דברים ד, ל)

דע, פי התגברות הסטרא אחרא לגור חס ושלום גזרות על ישראל, נמשך לפי עליתה להתאחז ולניק במדרגות, פי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות זו"ו, ואז נדחקים ישראל דחק אחר דחק. עד שהיא מגעת ל"אמא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד, "אימא דינין מתערין מינה" (זוהר חלק ג' ס' א), אף באמת אינה יכולה, פי אימא היא חרות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובזרחין בסוד התשובה.

ולכן היה צריך המלך שגזרותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע

וְזֶה לְשׁוֹן בְּעַל הַגּוֹבֵי עַל 'עֵץ חַיִּים' (בְּהַסְכָּמָה שֶׁנֶּתַן לַהֲגֵר חַיִּים שָׂאוֹל דּוּוִיק זצ"ל עַל סִפְרוֹ "אִיפֶה שְׁלִימָה"): מִי שָׂאִינוּ לֹמַד נִסְתָּר וְחֻכְמַת סֵפֶר הַזֹּהַר, תְּסַמְרְנָה שְׁעֵרוֹתָיו וּבִשְׂרוּ יַעֲשֶׂה חֲדוּדֵינָּהּ חֲדוּדֵינָּהּ בְּהַעֲלוֹתוֹ עַל לְבוֹ כִּי עֲנִיּוֹתָא דְיִשְׂרָאֵל, הַגְּזֵרוֹת וְהַמְלַחְמוֹת, הַמְשִׁיסוֹת וְהַהֲרֹגוֹת, הוּא בְּעֲצָמוֹ גּוֹרֵם לָזֶה. וּבִפְמִלְיָא שֶׁל מַעֲלָה הַעֲנִי יַחֲיִבוּ עַל דְּלוֹתוֹ וְשִׁפְלוֹתוֹ, וְהַהֲרוּג עַל הַרִיגָתוֹ, וְכֹל זֶה נִקְרָא חֻטָּאִים שְׁבִין אָדָם לַחֲבֵרוֹ. אֲשֶׁר גַּם יוֹם הַכַּפּוּרִים אֵין מְכַפֵּר עֲלֵיהֶם, אוֹי לָנוּ מִיּוֹם הַדִּין וְהַתּוֹכַחָה. וְכִמוֹ כֵּן הַיּוֹם יִתְבַּעַו אֶת כָּל הָאֲדַמּוּרִיִּים, רַבָּנִים וְרַאשֵׁי יְשִׁיבוֹת עַל שְׂלֵא עָשׂוּ כְּלוֹם לְהַצֵּלֵת יִשְׂרָאֵל מִפְּצָצַת אָטוֹם, כְּמוֹ שָׂאֲמָרוּ חֲזו"ל, (שְׁבַת נה, יַלְקוּט שׁוֹפְטִים רמז, סח, מִדְּרַשׁ רַבָּה אֵיכָה נב. וְעַן חֲפֵץ חַיִּים בְּמִקְתָּב כ"ה), עֲלֵיו לְדַעַת כִּי בְּנַפְשׁוֹ הוּא, וְיִתְבַּעַ חַס וְשְׁלוֹם עַל זֶה. וְהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ מְגַלֵּה אֶת הָאֲמַת מִי נִמְנָה עִם עוֹשֵׁי מַצָּוָה, וּמִתְקַבֵּץ וְאוֹמֵר מִי לֵה' אֵלֵינוּ!!! וְכִמוֹ שֶׁלְמַדְנֵנוּ הַרְשָׁבִי הַקְּדוֹשׁ בְּמִכִּילְתָּא "לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה אֲלֵא לְאוֹכְלֵי הַמֶּן", וּמִפְּרֵשׁ הַחִיד"א בְּנִיצוּצֵי אִוֵּרוֹת עַל הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ פְּרָשַׁת בְּשַׁלַּח (דף ס"ב עמוד ב'), פְּרוּשׁ, דּוֹקָא לְאוֹתָם שֶׁהֵיוּ אוֹכְלִים אוֹתוֹ בְּעַנְוֵי [אֶת הַמֶּן מוֹכֵן כְּמוֹ שֶׁנִּשְׁלַח לָהֶם בְּלֵי טִירְחָא], כְּמוֹ שֶׁהֵיָהּ

לְקַל, וְעוֹד לָנוּ סְדָרִים רַבִּים וְנֵאִים בְּעֵנֵינוּ הַלְמוּד הַזֶּה, עכ"ל.

ועיין זוהר הקדוש פרשת בראשית (דף כ"ח ע"א), שרבי שמעון בר יוחאי צועק ואומר ווי לעלמא דאינון אטימין ליבא וסתימיים עיינין דלא מסתכלין ברזא דאורייתא וכו'... ולא עוזרים לשכינה בגלות ולא למשה רבנו שנמצא עמה וכו'... ובגינה איתמר בגלותא בתראה, ולאדם לא מצא עזר אלא כולהו כנגדו, עיי"ש, ובמקדש מלך פירש (הובא במתוק מדבש), שהקב"ה לא מצא תלמידי חכמים שיהיו עזר למשה בגלות, אלא כולם נחשבים כאלו הם כנגדו, לפי שאינם עוסקים בסודות התורה לסייע לתיקון השכינה עכ"ל, עיי"ש.

ז. וזה לשון הזוהר הקדוש (ח"ב בשלח דף ס"ב ע"ב):

רבי שמעון אמר, תא חזי, עד לא יתב קדשא ברין הוא אורייתא לישראל, אבחיין בין אינון בני מהימנותא, ובין אינון חייביא דלאו אינון בני מהימנותא, ולא קיימין באורייתא. ובבמה אבחיין לון. במן. קמה דאתמר אנסנו. וכל אינון דאשתקחו דאינון בני מהימנותא,

ישראל. ועל פן כלם פאיש אחד יחשבו, ולא יעשה שום אחד בשביל עצמו, אלא בשביל כל ישראל. ובסדר זה יתחילו: מיך אחד תפלת שחרית ישב אחד במקום אחד אשר הוכן לזה ושם ילמד שעור קבוע לו עד בוא ב' יקח ממנו הספר עצמו, וממקום שהוא מסים שם יתחיל, עד בוא השלישי ויקח ממנו. וכן יקיפו וילכו עד צאת הכוכבים, דבר יום ביומו. וכל אחד בשעת למודו יהא דינו כמותפלל י"ח, שלא יוכל להפסיק בשום מין הפסק שבעולם. ולא יסיים למודו עד שיתחיל הב', באפן שרגע אחד לא יפסק קול התורה. והלמוד הוא ספר הזוהר, תקוניים וזוהר חדש - ונמצינו לומדים בכל שבוע כל זה. וזה ידענו כי בחר ה' בזה לבטל כל גזרות קשות, ובפרט להיות לחומה אל הגזרה הקשה חס ושלום.

ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא אישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום. אבל כבוד תורתו יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין פמזה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יוכל לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל. ואנחנו מצליחים בזה תודה

בעאן לאַטְרָחא גְרַמְיִיהוּ כּל יומא בְּתַר מְזוּנָא, יִמְמָא וְלִילִי, דְּלִמָּא לֹא סְלִיק בִּידְיִיהוּ פִּתְתָא דְּנִהֲמָא. מָאן גְּרִים לֹון הָאִי. בְּגִין דְּלֹא אֵינּוּן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא. אוּף הֲכָא, שְׁטוּ הָעַם וְלִקְטוּ, שְׁטוּ בְּשִׁטּוֹתָא דְּגְרַמְיִיהוּ, וּבְעֵאן לְאַטְרָחָא עֲלִיהּ, הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב, וְטַחְנוּ בְּרַחִים. בְּתַר כּל טְרַחָא דָּא, לֹא סְלִיק בִּידְיִיהוּ, אֲלָא דְּכִתִּיב וְהִיָּה טַעְמּוֹ פְּטַעַם לְשַׁד הַשְּׁמֹן. וְלֹא יִתִּיר. מָאן גְּרִים לֹון הָאִי, בְּגִין דְּלֹא הוּוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מָאִי לְשַׁד הַשְּׁמֹן. אֵיפָּא דְּאִמְרִי, דְּלִישׁ בְּמִשְׁחָא, כְּתָרְגוּמוֹ. וְאֵיפָּא דְּאִמְרִי, מַה הַשַּׁד אֲתַחְזֹר לְכַמְה גּוֹנִין, אוּף מְנָא. אֲתַחְזֹר לְכַמְה גּוֹנִין. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, לְשַׁד הַשְּׁמֹן, יִנְיָקָא דְּמִשְׁחָא.

רַבִּי יֶצְחָק אָמַר, אִישׁ לְפִי אֲכָלוּ לְקִטּוֹ. וְכִי מָאן דְּאֲכִיל קִמְעָא, לְקִיט קִמְעָא, וּמָאן דְּאֲכִיל יִתִּיר, לְקִיט יִתִּיר, וְהָא כְּתִיב לֹא הָעֵדִיף הַמְּרַבָּה וְהַמְּמַעִיט לֹא הִסְסִיר. אֲלָא לְפּוֹם אֵינּוּן דְּאֲכָלִין לְקִטּוֹ. מִשְׁמַע אֲכָלוּ, מָאן דְּהוּוּ אֲכִיל לִיהּ, וּבְגִינֵי כִּף לֹא כְּתִיב אֲכִילתוּ.

מָאִי קָא מִיִּירִי. אַחִיד בַּר נֶשׁ בְּעַבְדָּא, אוּ בְּאַמְתָּא, וְאָמַר דְּהוּא דִּילִיהּ. אֲתָא חֲבָרִיָּה, וְאָמַר, הָאִי עַבְדָּא דִּילִי הוּא. קָרִיבּוּ לְקַמִּיָּה דְּמִלְּשָׁה לְדִינָא, אָמַר לֹון כְּמַה נִּפְשָׁאן בְּבִיתָךְ, וְכַמְה נִּפְשָׁאן בְּבִיתִיהּ דְּדִין, אָמַר כִּף וְכִף. וְהוּא שְׁעֵתָא אָמַר לֹון מְלִשָׁה, לְקִטּוֹ מַחְרָ, וְכַל חַד מִנִּיכּוּ יִיתִי לְגַבְּאִי. לְמַחְרָ, נִפְקוּ וְלִקְטוּ, וְאֲתִינּוּ קָמִי מְשָׁה, שׁוּיָוִין קָמִיָּה מְנָא. הוּוּ מְדִיד לִיהּ. אִי הוּוּא עַבְדָּא דְּדִין, אֲשַׁפַּח הוּוּא עוֹמְרָא דְּעַבְדָּא, בְּהָאִי מְנָא. דְּהָא חַד עוֹמְרָא לְכָל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מִבִּיתִיהּ. מְדִיד לְדִין, וְאֲשַׁתְּכַח חֲסָרָא, הוּוּא מִיכְלָא דְּעַבְדָּא, בְּהוּוּא מְנָא דִּילִיהּ, וְחַד עוֹמְרָא לְכָל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מִבִּיתִיהּ. אָמַר עַבְדָּא דְּדִין הוּא, הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב אִישׁ לְפִי אֲכָלוּ לְקִטּוֹ וְכִתִּיב עֲמֹר לְגַלְגַּלַּת מִסְפָּר נִפְשֵׁיתִיכֶם.

תרנום לשון הקודש

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בַּא רְאָה, עַד שְׁלֹא נִתַּן הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא תוֹרָה לִישְׁרָאֵל, הַבְּחִין בִּין אוֹתָם בְּנֵי הָאֲמוּנָה לְבִין אוֹתָם רְשָׁעִים שְׁאֵינָם בְּנֵי אֲמוּנָה וְלֹא עוֹמְדִים בְּתוֹרָה. וּבְכַמְה הַבְּחִין

רְשִׁים לִיהּ קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא, בְּרִשְׁמֵי דְּכִתְרָא דְּחִסְדָּא, כְּמַה דְּאֲתָא אֲמֹר הַמִּינְחִים לְחִסְדָּא, וְעַל דָּא לְמַעַן אֲנַסְנּוּ. וְכַל אֵינּוּן דְּלֹא מִשְׁתַּכְּחִי בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, אַעְדִּי מִנִּיְהוּ כְּתָרָא עֲלָאָה דָּא. וּמְנָא אֲכָרִיז וְאָמַר, (מְשֻׁלִי יג) וּבְטָן רְשָׁעִים תַּחְסֹר. וְעַם כּל דָּא לֹא הָעֵדִיף הַמְּרַבָּה וְהַמְּמַעִיט לֹא הִסְסִיר.

תָּאנָא, בְּהוּוּא שְׁעֵתָא אֲשַׁתְּלִימוּ יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, כְּגוֹנָא דְּלַעֲיָלָא, כְּמַה דְּאוּקִימְנָא, דְּכִתִּיב, (שְׁמוֹת טו) וַיְבֹאוּ אֵילָמָה וְשֵׁם שְׁתִּים עֶשְׂרֵה עֵינּוֹת מִים וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וְגו'. וְאֲתַתְּקוּ אֵילָנָא קְדִישָׁא, בְּתַרִּסֹר תַּחֲוּמִין, בְּאַרְבַּע סְטָרֵי עֲלָמָא. וְאֲתַתְּקוּ בְּשִׁבְעִין עַנְפִּין, וְכֻלָּא כְּגוֹנָא דְּלַעֲיָלָא.

בְּהִיא שְׁעֵתָא, נְטִיף טֻלָּא קְדִישָׁא, מְעַתִּיקָא סְתִימָאָה, וּמִלִּיא לְרִישִׁיהּ דְּזַעִיר אַנְפִּין, אֲתַר דְּאִקְרִי שְׁמַיִם. וּמַהְהוּא טֻלָּא דְּנִהוּרָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, הוּוּ נְגִיד וְנַחִית מְנָא לְתַתָּא. וְכַד הוּוּ נַחִית, הוּוּ מִתְּפָרֵשׁ גְּלִידִין גְּלִידִין, וְאִקְרִישׁ לְתַתָּא. הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב דַּק כְּפָפֹר עַל הָאָרֶץ.

כּל אֵינּוּן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, נִפְקִי וְלִקְטִי, וּמְבַרְכָּאן שְׁמָא קְדִישָׁא עֲלִיהּ. וְהוּוּא מְנָא, הוּוּ סְלִיק רִיחִין דְּכָל בּוּסְמִין דְּגִנְתָּא דְּעַדּוּ, דְּהָא בִּיהּ אֲתַמְשֹׁף וְנַחִית לְתַתָּא. שׁוּיָוִיהּ לְקַמִּיָּה, בְּכָל טַעְמָא דְּאִיהוּ בְּעִי, הֲכִי טַעִים לִיהּ, וּמְבַרְךְ לְמַלְכָּא קְדִישָׁא עֲלָאָה.

וּכְדִין מִתְּבַרְךְ בְּמַעוּי, וְהוּוּ מְסַתְּפַל וְיַדַּע לַעֲיָלָא, וְאֲסַתְּכִי בְּחִכְמָה עֲלָאָה, וְעַל דָּא אֲקָרוּן דֵּר דְּעָה. וְאֵלִין הוּוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, וְלֵהוּן אֲתִיְהִיבַת אוּרִייתָא לְאֲסַתְּפִלָּא בְּהּ, וּלְמַנְדַּע אֲרַחָהָא.

וְאֵינּוּן דְּלֹא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, מַה כְּתִיב בְּהוּ, (בְּמַדְבָּר יא) שְׁטוּ הָעַם וְלִקְטוּ. מָאִי שְׁטוּ. שְׁטוּתָא הוּוּ נְסִיף לְגְרַמְיִיהוּ, בְּגִין דְּלֹא הוּוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא. מַה כְּתִיב בְּהוּ. וְטַחְנוּ בְּרַחִים אוּ דְכוּ בְּמִדּוּכָה וְגו'. מָאן אֲטַרַח (דף ס"ג ע"א) לֹון כּל הָאִי. אֲלָא דְּאֵינּוּן לֹא הוּוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא.

כְּגוֹנָא דָּא, אֵינּוּן דְּלֹא מְהִימְנֵי בִּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, לֹא בְּעֵאן לְאֲסַתְּפִלָּא בְּאַרְחוּי, וְאֵינּוּן

יורד מן השמים, שפזזה עמדה בו סגלת רוחניותו לפקח השכל, לאפוקי אינון דמשנים אותו (כלומר שטחנו ברחים ודכו במדוכה, כלומר אלו שלא היו ראויים והיו צריכים לטרם בו), ולכן הוּו נסבי שטותא לגרמיהו, (הרמ"ז), עד כאן לשונו.

אֵלָא שְׁהֵם לֹא הָיוּ בְּנֵי אֲמוּנָה. כִּמּוּ זֶה אוֹתָם שֶׁלֹא מֵאֲמִינִים בְּקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא רוֹצִים לְהִסְתַּפֵּל בְּדַרְכָיו, וְהֵם רוֹצִים לְהִטְרִיחַ אֶת עַצְמָם כֹּל יוֹם אַחֵר מִזֶּוּן יוֹם וְלֵילָה, אוֹלֵי לֹא יַעֲלֶה בְיָדָם פֶּת לַחֵם. מִי גֵרָם לְהֵם אֵת זֶה? מִשׁוּם שְׂאִינָם בְּנֵי אֲמוּנָה. אִף כָּאן, שְׁטוּ וְלִקְטוּ - שְׁטוּ בְּשִׁטּוֹת שֶׁל עַצְמָם, וְרוֹצִים לְהִטְרִיחַ עֲלֵיו. זֶהוּ שִׁפְתוֹב וְטַחְנוּ בְּרַחִים. אַחֵר כֹּל הִטְרָחָה הַזֹּו לֹא עָלָה בְיַדֵיהֶם, אֵלָא שִׁפְתוֹב וְהָיָה טַעְמוֹ כְּטַעַם לֶשֶׁד הַשָּׁמּוֹן, וְלֹא יוֹתֵר. מִי גֵרָם לְהֵם אֵת זֶה? מִשׁוּם שֶׁלֹא הָיוּ בְּנֵי אֲמוּנָה.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מַה זֶה לֶשֶׁד הַשָּׁמּוֹן? יֵשׁ אוֹמְרִים, שֶׁהִיָּה נְלוֹשׁ בְּשִׁמּוֹן כְּתָרְגוּמוֹ. וְיֵשׁ אוֹמְרִים, מַה הִשָּׁד מִתְהַפֵּף לְכַמְהָ גֻּנָיִם, אִף הִמְנוּ מִתְהַפֵּף לְכַמְהָ גֻּנָיִם. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, לֶשֶׁד הַשָּׁמּוֹן - יִנְיֶקֶת הַשָּׁמּוֹן.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אִישׁ לִפִּי אָכְלוּ לִקְטוּ - וְכִי מִי שְׂאוּכָל מַעֲט לּוֹקֵט מַעֲט, וּמִי שְׂאוּכָל יוֹתֵר לּוֹקֵט יוֹתֵר? וְהָיָה כְּתוֹב לֹא הָעֵדִיף הַפְּרָבָה וְהַמַּמְעִיט לֹא הַחֲסִיר? אֵלָא לִפִּי אוֹתָם שְׂאוּכָלִים, לּוֹקְטִים. מִשְׁמַע אָכְלוּ - מִי שֶׁהִיָּה אוֹכֵל אוֹתוֹ. וּמִשׁוּם כִּף לֹא כְּתוֹב אֲכִילָתוֹ.

מַה זֶה אוֹמֵר? אֲחֻז אָדָם בְּעֶבֶד אוּ בְּאֵמָה וְאָמַר שֶׁהוּא שְׁלוֹ. בֵּא חֲבָרוּ וְאָמַר: עֶבֶד זֶה הוּא שְׁלִי! קָרְבוּ לִפְנֵי מִשֶׁה לְדִין. אָמַר לְהֵם: כַּמְה נִפְשׁוֹת בְּבִיתְךָ, וְכַמְה נִפְשׁוֹת בְּבִיתוֹ שֶׁל זֶה? אָמַר כִּף וְכִף. וְאוֹתָהּ שַׁעֲהָ אָמַר לְהֵם מִשֶׁה: לִקְטוּ מִחֵר, וְכָל אֶחָד יָבֵא אֵלַי. לְמַחֵר יִצְאוּ וְלִקְטוּ, וּבֵאוּ לִפְנֵי מִשֶׁה. שְׁמוֹ לִפְנֵי אֵת הַמְּנוּ, וְהָיָה מוֹדֵד אוֹתוֹ. אִם אוֹתוֹ עֶבֶד שֶׁל זֶה - מִצָּא אֵת אוֹתוֹ הַעֲמֵר שֶׁל הָעֶבֶד בְּמֶנּוּ הַזֶּה, שִׁהְרֵי עֲמֵר אֶחָד לְכָל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מִבֵּיתוֹ. מִדֵּד לְזֶה - וְנִמְצָא חֲסֵר אוֹתוֹ מֵאֲכָל הָעֶבֶד בְּמֶנּוּ שְׁלוֹ, וְעֲמֵר אֶחָד לְכָל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מִבֵּיתוֹ. אָמַר וּפְסִק: הָעֶבֶד שֶׁל זֶה הוּא! זֶהוּ

בְּהֵם? בְּמֶנּוּ, כִּמּוּ שֶׁנֶּאֱמַר אֲנִסְנוּ. וְכָל אוֹתָם שֶׁנִּמְצְאוּ שְׁהֵם בְּנֵי הָאֲמוּנָה, רָשָׁם אוֹתָם הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָשָׁם שֶׁל כְּתֵר הַחֲסִ"ד. כִּמּוּ שֶׁנֶּאֱמַר הַמִּנְחָלִים לְחִסְדוֹ, וְעַל זֶה לְמַעַן אֲנִסְנוּ. וְכָל אוֹתָם שֶׁלֹא נִמְצְאוּ בְּנֵי אֲמוּנָה, הָעֵבִיר מֵהֶם הַכְּתֵר הָעֲלִיוֹן הַזֶּה, וְהִמְנוּ הַכְּרִיז וְאָמַר, וּבִטָּן רָשָׁעִים תַּחֲסֵר. וְעַם כֹּל זֶה, לֹא הָעֵדִיף הַפְּרָבָה וְהַמַּמְעִיט לֹא הַחֲסִיר.

שְׁיִנְנוּ, בְּשַׁעֲהָ הַהִיא נִשְׁלַמוּ יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה כְּדָגְמָא שֶׁל מַעֲלָה, כִּמּוּ שֶׁבְּאֲרַנְנוּ, שִׁפְתוֹב (שְׁמוֹת טו) וְיָבֵאוּ אֵילְמָה וְשָׁם שְׁתִּים עֶשְׂרֵה עֵילַת מִים וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וְגו'. וְהַתְּחִיָּק הָאֵילָן הַקֹּדֶשׁ בְּשָׁנִים עֶשְׂרֵה תַחֲוּמִים, בְּאַרְבַּעַה צִדֵּי הָעוֹלָם, וְהַתְּחִיָּק בְּשִׁבְעִים עֲנָפִים, וְהַכֵּל כְּדָגְמָא שֶׁל מַעֲלָה.

בְּאוֹתָהּ שַׁעֲהָ נְטָף טַל קֹדֶשׁ מִהַעֲתִיק הַנִּסְתָּר, וּמִלֹּא אֵת רֵאשׁוֹ שֶׁל זַעִיר אֲנָפִין, מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא שְׁמַיִם. וּבֵאוֹתוֹ טַל שֶׁל אוֹר עֲלִיוֹן קֹדֶשׁ הִיָּה שׁוֹפֵעַ וְיֹוֹרֵד מִן לְמִטָּה, וּכְשֶׁהִיָּה יוֹרֵד, הִיָּה נִפְרָד גְּלִידִים גְּלִידִים, וְנִקְרָשׁ לְמִטָּה. זֶהוּ שִׁפְתוֹב דִּק כְּפַר עַל הָאֲרִיז. כֹּל אוֹתָם בְּנֵי אֲמוּנָה יוֹצֵאִים וְלוֹקְטִים, וּמְבָרְכִים עֲלֵיו אֵת הַשֵּׁם הַקֹּדֶשׁ, וְאוֹתוֹ מִן הִיָּה מַעֲלָה רִיחֹת שֶׁל כֹּל הַבְּשָׁמִים שֶׁל גֹּן עֵדֶן, שִׁהְרֵי מִמְּנוּ נִמְשָׁף וְיֹוֹרֵד לְמִטָּה. שֵׁם אוֹתוֹ לִפְנֵיו, וּבְכָל טַעַם שֶׁרָצָה - הִיָּה טוֹעַם אוֹתוֹ, וּמְבָרַךְ אֵת הַמִּלָּף הַקֹּדֶשׁ.

וְאִזּוּ מִתְבָּרַךְ בְּמַעֲשֵׂיו, וְהִיָּה מִסְתַּפֵּל וְיֹוֹדַע לְמַעֲלָה, וּמִסְתַּפֵּל בְּחִכְמָה הָעֲלִיוֹנָה, וְעַל זֶה הִיָּה נִקְרָא דוֹר דַּעֲוָה. וְאֵלָה הִיָּה בְּנֵי אֲמוּנָה, וְלְהֵם נִתְּנָה תוֹרָה לְהִסְתַּפֵּל בָּהּ וְלַדַּעַת דְּרַבִּיכֵּהּ. וְאוֹתָם שֶׁלֹא נִמְצְאוּ בְּנֵי אֲמוּנָה, מַה כְּתוֹב בְּהֵם? (בַּמְדַּבֵּר יב) שְׁטוּ הָעַם וְלִקְטוּ. מַה זֶה שְׁטוּ? שְׁטוּת הִיָּה לּוֹקְחִים לְעַצְמָם, מִשׁוּם שֶׁלֹא הָיוּ בְּנֵי אֲמוּנָה. מַה כְּתוֹב בְּהֵם? וְטַחְנוּ בְּרַחִים אוּ דְכוּ בְּמִדְכָה וְגו'. מִי הִטְרִיחַ אוֹתָם לְכָל זֶה?

וְכַתּוּב בְּמִדְרַשׁ שְׁמֵלֶכֶד הַטְּרַחָא לְטַחוּן וְכוּ' גַם הָיוּ אֵלּוּ שְׁלֵא הָיוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא (שְׁלֵא מֵאֲמִינִים וְלֹא עוֹמְדִים בַּתּוֹרָה - לְשׁוֹן הַזּוֹהַר וְלֹא קוֹיִמִין בְּאוּרֵיתָא), הָיוּ צְרִיכִים לְלַכֵּת רַחוּק לְחַפֵּשׂ אֶת הַמֶּן שֶׁשִּׁיף לָהֶם, מֵה שְׁאִין פֶּן הַצְדִּיקִים הָיָה יוֹרֵד לֵיד פֶּתַח בֵּיתֶם בְּלֹא טִירְחָא, וְלִכֵּן הָיוּ הַרְשָׁעִים קוֹרְאִים לְמֶן לַחֵם הַקְּלוּקֵל שֶׁהָיָה מְגִלָּה קְלֵקֶלְתָּן, וְהֶמֶן גִּילָה אֶת הָאֲמֵת מִי הוּא הַצְדִּיק וּמִי הוּא הַרְשָׁע, וְיֹתֵר מִזֶּה, שֶׁכָּאֲשֶׁר אָכְלוּ אֶת הַמֶּן הוֹצִיא אֶת שְׁטוּתָם וְגִילָה אֶת מַעֲשֵׂיהֶם הַרְעִים לַחוּץ, וְלָהֶם לֹא הוֹעִיל הַמֶּן לְדַעַת אֶת סוּדוֹת הַתּוֹרָה כְּדַבְּרֵי הַחִיד"א הַנ"ל.

מִכָּאֵן רואים, מִי שֶׁמֵאֲמִין בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּבַתּוֹרַת אֲמֵת, לוֹמֵד זוֹהַר הַקְדוּשׁ וּמִתְדַבֵּק בְּשִׂכְנֵיהַ הַקְדוּשָׁה וּמְרַגֵּשׁ בְּזֶה טַעַם מֶן, וְזוֹכֶה לְהִיּוֹת מִבְּנֵי עֲלֵיָהּ, וּמִי שְׁלֵא רוֹצֵה לְלַמֵּד זוֹהַר הַקְדוּשׁ, זֶה עֲצָמוּ מְגִלָּה עָלָיו שְׁאִינוּ מִבְּנֵי אֲמוּנָה שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וְכִנְרָאָה שְׁגַם בְּמֶן לֹא טַעַם וְלֹא זָכָה לְהִבִּין בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה, אוֹי לוֹ וְאוֹי לְנַפְשׁוֹ, וְאִם חָזַר בְּגִלְגּוּל זֶה, אִם יִזְכָּה, וְיִרוּץ וַיִּתְקַן מֵה שְׁעִנַת בְּדוּר הַמְדַבֵּר, אוֹלֵי יָשׁוּב וּרְפָא לוֹ.

יְדוּעַ הַסְּפוּר, אֵיךְ אַרְץ יִשְׂרָאֵל נִצְלָה מֵהִיטְלָעַר יִמ"ש, וְאֵיךְ יְכוּלִים לְהַנְצִיל בְּזִמְנֵינוּ מִפְּצַצַת אָטוּם!!!

רַב אֶחָד סִפֵּר לִי שֶׁשָּׁמַע מֵהַגַּה"צ הַמְקַבֵּל רַבֵּי יְהוּדָה לֵיב אֶשְׁלֵג בַּעַל מַחְבַּר סִפֵּר הַסֵּלֶם עַל הַזּוֹהַר הַקְדוּשׁ.

הַגַּה"צ רַבֵּי יְהוּדָה לֵיב אֶשְׁלֵג זַצ"ל רָאָה שֶׁמִּלְחַמַת הֵיטְלָעַר יִמ"ש פָּרְצָה עַל הָעוֹלָם, וּפְחָדוֹ מְאֹד שֶׁתִּגִּיעַ לְאַרְצֵנוּ הַקְדוּשָׁה לְהַשְׁמִיד לְהַרוּג וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְהוּדִים מִנְעַר וְעַד זָקֵן טַף וְנָשִׁים ח"ו. עַל כֵּן אָמַר, הֵיּוֹת וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי כּוֹתֵב בַּזּוֹהַר הַקְדוּשׁ, בְּסִפְרָא דָא יִפְקוֹן מְגִלוּתָא", הַתְּחִיל לְתַרְגֵּם הַזּוֹהַר בְּלִשׁוֹן הַקְדוּשׁ כְּדֵי שֶׁכָּל יְהוּדֵי יִשְׂרָאֵל יִבְרָחוּ וְלִלְמַד אֶת הַזּוֹהַר הַקְדוּשׁ, וְאָמַר שְׁבִיּוֹם שֶׁיִּצְא לְאוֹר הַסִּפֵּר הָרֵאשׁוֹן עַל הַזּוֹהַר הַקְדוּשׁ יִהְיֶה לְרִשְׁעַ מִפְּלֵה גְדוּלָה, וְכֵן הָיָה בְּיוֹם שֶׁיִּצְא לְאוֹר הַכֶּרֶךְ הָרֵאשׁוֹן מִסִּפְרֵי הַזּוֹהַר, אִזְ הָיָה לוֹ לְהַרְשָׁע מִפְּלֵה וּנְגַמְרָה הַמִּלְחָמָה שֶׁל הֵיטְלָעַר יִמ"ש. וְלֹא הִצְלִיחַ זְמָמוֹ לְהַגִּיעַ לְאַרְצֵנוּ הַקְדוּשָׁה.

וְכִמוֹ שְׁאֵנוּ זְקוּקִים לְרַחֲמֵי שְׁמַיָא, וַיֵּשׁ כְּמַעַט אֶחָד וַחֲצִי בְּלִיּוֹן עַרְבִים שֶׁכָּלֶם רוֹצִים לְחַסֵּל אֶת 15 מִלְּיוֹן יְהוּדִים ח"ו, לְכֵן אָנוּ בְּטוּחִים, שְׂאֵם יִלְמְדוּ אֶת הַזּוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם עֶשֶׂר עַד 15 דְּקוֹת, וְכֵן כָּל אֶחָד יִגְמַר כָּל הַזּוֹהַר בְּשָׁנָה אַחַת, בּוֹדָאי נִנְצַל מִחֻבְלֵי מְשִׁיחַ, כְּמוֹ שֶׁכָּתְבוּ גְדוּלֵי הַרְבָּנִים שֶׁל חֻבְרֵי הַבַּד"ץ עָדָה הַחֲרָדִית בִּירוּשָׁלַיִם עִי"ק בְּשָׁנַת תַּרפ"א כְּהִבְטַחַת רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי ע"ה שֶׁבְּסִפְרָא דָא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי.

שְׁכַתּוּב אִישׁ לְפִי אֶכְלוּ לְקָטוּ. וְכַתּוּב עֵמֶר ח. הַצְּטַרְפָּי עוֹד הַיּוֹם! הַצְּטַרְפָּי עוֹד הַיּוֹם לְגִלְגַּלַת מִסְפָּר נַפְשַׁתִּיכֶם. לְאֶלְפִים הַלּוֹמְדִים מִסִּפְרֵי הַזּוֹהַר הַיּוֹמִי.

ואכן, ביום שאנשי "מפעל הזוהר העולמי" סימו את ספר הזוהר הקדוש לפי סדר הדרג היומי, הנדפס בי"ב פרכים ליי"ב חדשי השנה, באותו היום ממש נפסקה המלחמה של עופרת יצוקה בעזה, בחדש טבת לפני ג' שנים [מל' כסלו עד ח"י טבת - (למספרם בין 27 בדצמבר 2008 ל-81 בינואר 9002]. וקורו מליון אנשים לביתם, אחרי שהיו בגלות קשה כבר כמה שבועות.

אחר שבוע היה כתוב, בעתון חדש, בבית שמש, שרב הטילים שזרקו הערבים היו צריכים להגיע לבית שמש, וכל השלש שבועות האלו עבדו אצלנו כמה אנשים לערך 26-30 מעת לעת בלי הפסק, לסדר את הזוהר הקדוש ללמוד היומי, ואחר כך נודע לנו הגס הגדול שהציל את כל בית שמש מהטילים, וגם כן שבגמר הספר הזוהר הקדוש באותו היום ממש נגמרה המלחמה. [והגיע רק טיל אחד קרוב למקום של מחנה צבאי שיש שם פצצת אטום, וגם היה נס גדול שלא קרה כלום].

וגם במלחמת עופרת יצוקה היו נסים גדולים מאד פידוע.

וראינו בעינינו את הנסים הנגלים, שקרו על ידי הדפסת ספרי הזוהר, עוד לפני שחלקו אותם לרבים, שרק כשעוסקים בהפצת הזוהר הקדוש יש כבר נסים גלויים^ט.

ט אמרו במדרש תנחומא (בשלח פרק כה): "ויבא עמלק וילחם עם ישראל", רבי אליעזר בן חסמא אומר מקרא זה רשום ומפורש הוא על ידי איוב שנאמר (איוב ח) "היגאה גמא בלא בצה" וגו' כשם שאי אפשר, כך אי אפשר לישראל לחיות אלא אם כן מתעסקין בדברי תורה, ולפי שפירשו ישראל מדברי תורה, לפיכך השונא בא עליהם, ולעולם אין השונא בא אלא על החטא ועל העבירה, לכך נאמר ויבא עמלק.

... אחרים אומרים אין רפידים אלא שרפו ידיהם מן התורה, ולפיכך עמלק בא עליהם, וכן את מוצא שאין השונא בא אלא על ידי רפיון ידים מן התורה, שנאמר (ד"ה ב' י"ב) "ויהי פהקין מלכות רחבעם וכחזקתו עזב את תורת ה' וכל ישראל עמו" ומה ענשו? "עלה שישק מלך מצרים על ירושלם ויקח את אצרות בית ה' ואת אוצרות בית המלך ואת הכל לקח ויקח את כל מגני ההב אשר עשה שלמה" (מלכים א' י"ד).

ובמדרש תנחומא פרשת ויחי (פרק י') ... "כבס ביין לבשו" מרוב יין, "וידם ענבים סותה" ... אין יין אלא תורה, שנאמר (שיר א) "פי טובים דדיך מיין", "הביאני אל בית היין" "חכלילי עינים מיין", מכאן את למד שהתורה הרבה אצלו חיר לי לי מיינה של תורה, ולבן שנים בזכות התורה "אם יהיו חטאיכם פשנים פשולג ילבינו" (ישעיה א).

ובאור החיים הקדוש (בראשית פרק מט פסוק יא), "כבס ביין" וגו' - יתבאר על דרך אומרם ז"ל (בוזוהר חדש פרשת בראשית) כי גלות ד' שבו יגלה הגואל העצום צריך שתהיה ביד ישראל מצות עסק התורה, וזולת זה יתעכב מבוא, ולזה רמז באומרו כבס וגו', פירוש כי כוחו של המלך המצופה שילה שמו, הוא בחינת עסק התורה, שיתעסקו ישראל ביניה של תורה, ועיין מה שפירשתי (שהש"ר ב) בפסוק "הביאני אל בית היין", ואמר כי באמצעותה יהיה לבושו שהוא כינוי למלכות, נכון אליו ללבושו.

ובזכות זה, יתקיימו דברי הזוהר הקדוש "בספרא דא יפקון מגלותא", דהינו, שרק בגמר כל הספר פלו יצאו מן הגלות הקטנה שעברה עלינו, וכעת נוכל להבין מזה, שאם נסים פלנו את ה"זוהר המחלק" דבר יום ביומו (דף הימי" פז"ה), אז בקרוב ממש נזכה להבטחת הרשב"י האמורה לעיל "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

וברש"י שם פירש: לכבות את האהבה - זו תורה דכתיב (שיר ב) הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה, יין סוד. ובתו"ט על מסכת אבות (פרק ד משה"כ), כתב: רוב המפרשים פירשו שהענבים כנגד חלק הפשט שבתורה. והיין כנגד חלק הנסתר וכן אמרו (סנהדרין ל"ח).

ובשיר השירים (פרק ד' ד') "כמגדל דין צנארה בניו לתלפיות אלף המגן תלוי עלי פל שלטי הגבורים", ובתרגום יונתן פירש: וריש מתיבתא... ובאולפן דאורייתא דהוה עסק, רחיצין עמא בית ישראל, ומנצחין בקרבא כאילו אחדין בידיהון כל מיני זינין דגיברין, וברש"י פירש: "שלטי הגבורים", שהתורה מגן לישראל. ובפסוק ה' "שני שדיך פשני עפרים תאומי צבנה הרועים בשושנים", ובתרגום יונתן פירש: תרין פריקיך דעתידין למפרקך משיח בר דוד ומשיח בר אפרים וכו'. ובפסוק ו' "עד שפוח היום ונסו הצללים אלף לי אל הר המור ואל גבעת הלבונה", פירש ב"צרו המור": אלך לי אל הר המור זה הר סיני, לעשות ישראל מקוטרת מור, כי כמו שהקטרת מור מבריח כל רוחות רעים, כן על ידי הר סיני, פסקה זוהמתו, "ואל גבעת הלבונה", ללבן אותך ולהפוך כל החטאים לזכיות, עכ"ל. וזהו כמו שכתוב במדרש תנחומא לעיל, (ויח') "ולבן שנים" בזכות התורה, "אם יהיו חטאיכם פשנים פשגל ילבינו" (ישעיה א), עכ"ל. שזה הכוח ניתן לתשובה מאהבה שמהפך לזכיות, כמו כן על ידי לימוד יינה של תורה שהם סודות התורה זוכים לתשובה מאהבה, ומהפכים הכול לזכיות.

ואמרו "ובדם ענבים" וגו' - נתכוון לומר, כי אם יגיע זמן הגאולה ולא ימצא יין, פירוש שאין בנו תורה, תהיה הגאולה באמצעות עול ותוקף הגלות אשר יצרון האומות לישראל, כאמרו ז"ל (סנהדרין צ"ז) כי כשיגיע קץ הנחתם ולא יהיה בישראל זכות לגואלם יעמיד להם מלך קשה כהמן וכו', והוא אומרו ובדם ענבים, כי באמצעות היסורין יזדככו הנפשות ויתבררו ניצוצי הקדושה, כדרך שיתבררו באמצעות בחינת התורה, אלא שזו מלאכתו נאה וזו מלאכתו בלתי נאה, ואמרו "ענבים" כי באמצעות היסורין תגמר הכנתה כגמר בישול פרי הגפן שהם הענבים, גם רמז כי לא ישלטו האומות לשפוך דם לזמור אילן או ענף או אשכול אלא ענבים, פירוש גרגרין. ואמר "סותה", לרמוז מדרגה קטנה למטה מהסותא כי הסות ירצה לשון כיסוי ההכרחי, לשון מסוה, והכוונה בזה כי הפרש גדול יהיה בין אם תהיה הגאולה באמצעות התורה והמצוה, אז יגלה בגילוי מלכות עליון, לאם תהיה באמצעות הנקמה אשר תהיה בישראל יהיה בבחינת עני ורוכב וגו' (זכריה ט' ט').

ובאור החיים הקדוש בפירושו ראשון לציון על שיר השירים (פרק ב ד) "הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה", פירש, וז"ל: דע כי בין יש ארבעה דברים... וכנגד ד' דברים אשר בין הם בתורה פרד"ס... ואמרו ודגלו עלי אהבה" נראה שרמז כאן מה שכתוב בזהר חדש בשעשוע שמשותעשע הקב"ה עם הצדיקים בגן עדן, עכ"ל.

ובמסכת סוטה (דף כ"א ע"א), ד"א עבירה מכבה מצוה ואין עבירה מכבה תורה שנאמר מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה.

מורי ורבותי, לא נעשה את השגיאה שעשו כל הרבנים וראשי ישיבות ביוראפ
שלא רצו לשמוע בקול הגה"צ בעל הסלם זצ"ל!!!

ברוך ה' שזכינו שכל האברכים ובחורים בישיבת חוט של חסד מתאחדים ביחד
ללכת בדרךיו של רבינו זי"ע, להפיץ את הזוהר הקדוש, שכל יהודי יעשה
סיום כל שנה על כל ספר הזוהר הקדוש, וכמו שרבינו כותב בלקוטי מוהר"ן
שמשה רבינו עליו השלום הבטיח: "ובגין דעתידין ישראל "למטעם" מאילנא
דחיי, דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: משום שעתידי
ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר זוהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים.

על כן בואו ונתמסר למען הגאולה, ונתקדש בתורה, וכל ישראל ילמדו זוהר
הקדוש בכל יום, ואם אתה עושה כן, אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם
הבא, ובודאי תכף נגאל, ויהי רצון שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח
בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו למוד
לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח
ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ולמדו בכל יום זוהר הקדוש וכך נלך כלנו כאחד
יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

מפעל הזוהר העולמי

סניף ירושלים

רחוב לייב דיין 19/1 ירושלים, 95181

טל: 02-9923264/0546839989

thelightofthezohar@gmail.com

להזמנות ספרי הזוהר

טפסים להצטרפות של 70,000 איש, סטים, ספרים,
עלונים - עברית ובאנגלית, שיעורים, דרשות, דיסקים, ועוד
בארץ ובחו"ל.

הרוצה לארגן דרשה בעירו ולהזמין את "ק מרן אדמו"ר שליט"א,

על מנת לחזק לימוד הזוהר הקדוש, נא להתקשר:

לר' יהושע גולדשטיין נ"ו

טל: 02-9923264/0546839989

בנק הדואר 22251075